Barbora Reichová

chová

LÁŘSKÁ PRÁCE
Pavel Křeček

Pavel Křeček

Slezská univerzita v Opavě
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Opava 2025

Barbora Reichová

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE
Pavel Křeček

Obor: Tvůrčí fotografie
Vedoucí práce: MgA. Roman Vondrouš, Ph.D.
Oponent: prof. Mgr. Václav Podestát

Slezská univerzita v Opavě
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie

Opava 2025

© 2025 Pavel Křeček | ITF FPF Slezské univerzity v Opavě

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Akademický rok: 2024/2025

Zadávající ústav: Institut tvůrčí fotografie

Student: Pavel Křeček

UČO: 61599

Program: Tvůrčí fotografie

Téma práce: Barbora Reichová

Téma práce anglicky: Barbora Reichová

Zadání: Studie o české sportovní fotografce

Literatura:
MRÁZKOVÁ, Daniela. Příběh fotografie. 1. vydání originálu. Praha: Mladá fronta, 1985, s. 10. ISBN 23-033-85.
MRÁZKOVÁ, Daniela a Vladimír REMEŠ. Cesty československé fotografie. Praha: Mladá fronta, 1989. ISBN 23-019-89.
KLAMAR, Joe. Naučte se fotografovat sport kreativně. Brno: Zoner Press, 2009. Encyklopedie - grafika a fotografie. ISBN 978-80-7413-032-8.
13 KOZÁK, M. Velká kniha sportovní fotografie. 1. vyd. Brno: Computer Press, 2010, s. 11. ISBN 978- 80-251-3247-0.
Alena Lábová. KOLIŠ, J. Naučte se fotografovat sport kreativně. 1. vyd. Brno: Zoner press, 2009. ISBN 978-80-7413-032-8.

Vedoucí práce: MgA. Roman Vondrouš, Ph.D.

Datum zadání práce: 5. 6. 2025

Souhlasím se zadáním (podpis, datum):

.....
prof. PhDr. Vladimír Birgus
vedoucí ústavu

Abstract

Tato bakalářská práce se věnuje komplexnímu zmapování života a díla sportovní fotografky Barbory Reichové. Na základě rozhovorů a korespondence s autorkou přináší informace a představuje její tvorbu od začátků až po současnost. Cílem práce je vytvořit ucelenou monografii, která přiblíží široké veřejnosti život a práci této významné české sportovní fotografky.

Abstract

This bachelor‘s thesis is devoted to a comprehensive mapping of the life and work of sports photographer Barbora Reichová. Based on interviews and correspondence with the author, it brings previously unpublished information and presents her work from the beginning to the present. The goal of the work is to create a comprehensive monograph that will bring the life and work of this important Czech photographer closer to the general public.

Klíčová slova

Barbora Reichová, sportovní fotografie, novinářská fotografie, fotožurnalismus, Czech press photo,

Key words

Barbora Reichová, sports photography, journalistic photography, photojournalism, Czech press photo

Prohlášení

Tímto prohlašuji, že jsem tuto bakalářskou práci vypracoval samostatně, bez neoprávněné pomoci třetích osob. Veškeré použité informace a myšlenky, které nejsou mými vlastními, jsou řádně označeny a citovány

Souhlas se zveřejněním

Souhlasím, aby tato práce byla zařazena do Univerzitní knihovny Slezské univerzity v Opavě, do knihovny Uměleckoprůmyslového muzea v Praze a zvěřejněna na internetových stránkách Institutu tvůrčí fotografie FPF SU v Opavě.

Poděkování

Mé poděkování patří především Barboře Reichové, která mi věnovala svůj volný čas i v tak nabitém programu, který má.

Děkuji také Romanu Vondroušovi za jeho vedení a cenné rady, které mi v průběhu psaní této práce dával.

Obsah

1. Úvod 11

2. Teoretická část. 13

2.1. Historie fotografie 13

2.2. Dokumentární a reportážní fotografie v Česku 15

2.2.1. Začátek 20. Století. 15

2.2.2. 1918-1938 17

2.2.3. 1939-1948 18

2.2.4. 1948-1957 19

2.2.5. 1958-1967 21

2.2.6. 1968-1979 21

2.2.7. 80. léta 23

2.2.8. 90. léta 24

2.2.9. Současnost 26

2.3. Role žen v reportážní fotografii 28

2.4. Historie sportovní fotografie. 32

2.5. Sportovní žurnalistika v Evropě. 37

2.6. Sport v československém a českém tisku 38

2.7. Sportovní fotografie 39

2.8. Vývoj sportovní fotografie v Československu. 40

2.9. Ženy ve světě sportovní fotografie 45

2.10. České sportovní fotografky 45

3. Barbora Reichová (1985) 49

3.1. Dětství a dospívání 49

3.2. Začátky kariéry 52

3.3. Florbal a další aktivity. 54

3.4. Olympijské hry, jak je viděla Barbora 61

3.4.1. Vancouver 2010 – Kanada ZOH 61

3.4.2. Soči 2014 – Rusko ZOH 62

3.4.3. Rio de Janeiro 2016 – Brazilie LOH. 62

3.4.4. Pchjongčchang 2018 – Jižní Korea ZOH. 64

3.4.5. Tokio 2021 – Japonsko LOH 66

3.4.6. Peking 2022 – Čína ZOH 67

3.4.7. Paříž 2024 – Francie LOH 68

3.5. APF 70

3.6. Nezlomní olympionici. 72

3.7. Olympijský deník Paříž 2024 76

3.8. Reflexe okolí – názory přátel a kolegů 87

3.8.1. Jiří Kejval 87

3.8.2. David Těšínský 87

3.8.3. Tibor Alföldi. 87

3.8.4. Jiří Beran 88

3.9. Životopis v datech 90

4. Závěr. 93

4.1. Přínos Barbory Reichové pro společnost a sport 93

Použité zdroje 94

Rejstřík 96

1. Úvod

Mé studium tvůrčí fotografie na Filozoficko-přírodovědecké fakultě v Opavě odstartovalo netradičně už během prvního konzultačního víkendu v areálu Tesla na Horní Bečvě. Imatrikulace ve stylu pohádkových postav byla pro mě nezapomenutelným zážitkem. Jako Rumburak jsem se nečekaně setkal s Marge Simpsnovou, za jejíž maskou se skrývala Barbora Reichová, budoucí inspirace mé bakalářské práce.

Její vyprávění o náročném životě sportovní fotografky mě fascinovalo. Cestování, kontakt se špičkovými sportovci, olympijské hry, to vše působilo jako lákavý a dobrodružný svět. Až později jsem pochopil, kolik úsilí, odříkání a práce stojí za těmito zářivými snímky.

Než se dostanu k úplným začátkům – kde se Barbora narodila, kde prožívala dětství a kde se formovala ve skvělou sportovní fotografku, rád bych se krátce ponořil do historie tohoto oboru a zjistit, jak se vyvíjela nejen sportovní, ale především reportážní fotografie, která je se sportovní fotografií úzce propojena. Jaké byly její milníky? Kdo byli průkopníci, kteří položili základy této náročné disciplíny? A jak se jejich práce promítla do současné sportovní fotografie? Odpovědi na tyto otázky mi pomohou lépe porozumět nejen práci Barbory Reichové, ale také mé vlastní fotografické cestě.

Reportážní fotografie je oknem do historie a současnosti. Umožňuje nám lépe porozumět společenským změnám, kulturním rozdílům a lidskému chování. Díky odvážným fotografům, kteří se vydávají na místa, kam se jiní bojí, můžeme rozšířit své obzory a získat cenné poznatky.

Vynález lehkých fotoaparátů v 19. století umožnil fotografům dostat se do míst, kam se dříve nedostali. Noviny a časopisy začaly využívat fotografie k ilustraci příběhů, a tak se zrodila reportážní fotografie. Fotografové jako Jacob Augustus Riis šokovali veřejnost snímky z newyorského slumu a přispěli ke zlepšení životních podmínek. Mezi světovými válkami vznikaly ikonické snímky, které zachytily utrpení i naději. Dnes, v době sociálních médií, má každý možnost stát se reportérem, ale zároveň je důležité zachovat etické standardy a kvalitu reportážní fotografie.

Reportážní fotografie je časová kapsle, která nám odkrývá minulost. Chceš vědět, jak se tento žánr zrodil a jak ovlivnil náš pohled na svět? Pojďme společně nahlédnout do historie fotoreportáže.

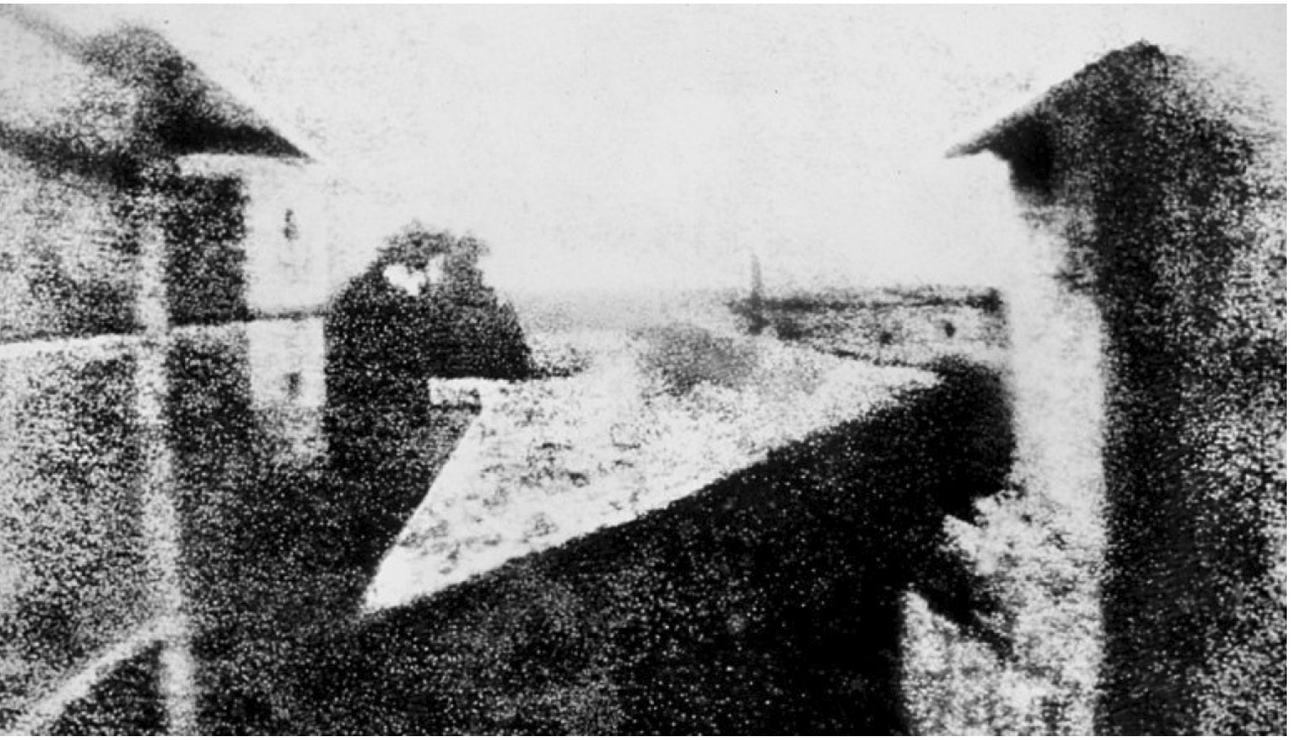

Pohled z okna v Le Gras, Joseph Nicéphore Niépce, 1826

2. Teoretická část
Historie reportážní a sportovní fotografie

2.1. Historie fotografie

V počátcích fotografie se vědci a umělci snažili najít způsob, jak světlo zachytit a trvale uchovat. První významný krok učinil Joseph Nicéphore Niépce, který v roce 1826 vytvořil první stálý obraz pomocí světelné citlivosti asfaltu. Jeho metoda však měla svá omezení – výsledný obraz byl negativní a těžko reprodukovatelný. K řešení tohoto problému se připojil Louis Jacques Mandé Daguerre, který společně s Niépcem vyvinul nový postup využívající jódové páry a rtuť. Výsledná daguerrotypie, představená veřejnosti v roce 1839, byla první skutečně praktickou fotografickou technikou. Díky ní se fotografie rychle rozšířila a stala se nedílnou součástí našeho života a dalším významným krokem v historii fotografie bylo umožnění množení snímků. Tuto výzvu přijal Henry William Fox Talbot, který v roce 1841 patentoval proces zvaný kalotypie. Tento proces umožňoval vytvářet papírové kopie z negativů, čímž se otevřela další cesta k masové produkci fotografií. Ačkoli se fotografie zrodila již v první polovině 19. století, její širší rozšíření a dostupnost pro veřejnost přišla až později. Jak se fotografie rozvíjela v českých zemích koncem 19. století?

Reportážní fotografie, jak ji dnes známe, se začala formovat na přelomu 19. a 20. století, kdy fotoaparát přestal být výhradně nástrojem pro portrétní fotografii nebo dokumentaci

Henri Cartier-Bresson Var. Hyères, Francie. 1932

přírody. S rozvojem nových technologií a přenosných fotoaparátů se začala více rozšiřovat i fotografie zaměřující se na aktuální dění a konkrétní okamžiky.

Reportážní fotografové, inspirovaní vývojem novin a časopisů, začali zachycovat každodenní život, politické události, války i sportovní okamžiky.

Jedním z průlomových momentů byla práce fotografa Jacoba Augusta Riise, který na konci 19. století pomocí fotografií dokumentoval život v newyorských slumech. Tento styl, který se zaměřoval na zachycení skutečnosti v jejích nejdrsnějších podobách, měl vliv na vznik moderní reportážní fotografie. Rychlý přenos informací, který v té době začal být důležitý pro novinářskou práci, vedl k tomu, že se i fotografie stala nástrojem pro zaznamenávání okamžitých, významných událostí, včetně sportu.

Reportážní fotografie se v tomto období stala nejen dokumentačním nástrojem, ale i uměleckým vyjádřením. Fotografové jako Henri Cartier-Bresson nebo Robert Capa svými snímky z válek a významných historických okamžiků definovali, co znamená „okamžik“ v kontextu fotografie. Cartier-Bresson, známý svou teorií „decisive moment“, tedy rozhodujícího okamžiku, se stal klíčovým hráčem ve vývoji nejen reportážní, ale i sportovní fotografie.

Henri Cartier-Bresson Var. Hyères, Francie. 1932

Sportovní fotografie, jakožto podmnožina reportážní fotografie, začala formovat své specifické techniky a přístupy k dokumentování sportovních událostí na počátku 20. století. Zatímco se reportážní fotografie zaměřovala na širokou škálu témat, sportovní fotografie začala být definována svou dynamikou, rychlostí a emocemi, které byly klíčové pro zachycení samotného sportovního zážitku. Sportovní fotografie vychází přímo z tradice reportážní fotografie, a to především ve smyslu rychlé reakce na konkrétní momenty a okamžiky. Sportovní fotograf musí být schopný zachytit „decisivní moment“ – tedy

klíčový okamžik, který vypráví příběh, emoce a dynamiku dané situace. To je základní charakteristika, která propojuje sportovní a reportážní fotografii.

Jedním z prvních významných přechodů mezi reportážní a sportovní fotografií byla dokumentace olympijských her. Například na Olympijských hrách v Berlíně v roce 1936, kde byla poprvé široce využita filmová kamera k dokumentaci sportovních výkonů, hráli fotografové jako Leni Riefenstahl klíčovou roli nejen v dokumentování sportovních výkonů, ale i v jejich uměleckém a kulturním ztvárnění.

Leni Riefenstahl OH 1932 v Los Angeles.

2.2. Dokumentární a reportážní fotografie v Česku

2.2.1. Začátek 20. Století

Rozvoj reportážní fotografie v českých zemích úzce souvisel s technickým pokrokem a změnami ve společnosti. Vynález příručních fotoaparátů na přelomu 19. a 20. století umožnil fotografům zachytit spontánní momenty a události. První světová válka, ačkoli byla v oficiálním tisku zřídka zobrazována, byla intenzivně dokumentována amatérskými fotografy přímo v zákopech. Rudolf Bruner-Dvořák se svými snímky, které zahrnovaly i portréty významných osobností jako arcivévoda František Ferdinand d’Este, se stal jedním z prvních českých reportážních fotografů. Vznik ilustrovaných časopisů jako Český svět dále podpořil rozvoj tohoto žánru.

Fotografové jako Bohumil Střemcha a Zikmund Reach se zaměřovali na život ve městě, zatímco Albert Vojtěch Frič přinášel exotiku vzdálených zemí.

Rudolf Bruner-Dvořák , Na lovu

Albert Fojtěch Frič, Brazílie, 1905

2.2.2. 1918-1938

Touha po aktuálních informacích, vyvolaná válečnými událostmi, výrazně urychlila rozvoj fotožurnalistiky. Vynález lehkého a kompaktního fotoaparátu Leica byl přelomovým momentem, který umožnil fotografovat spontánní situace a rychle reagovat na aktuální události. V tisku se začaly objevovat živé fotografie a fotoeseje, které přinášely čtenářům autentický pohled na svět. Významnými českými fotoreportéry byli Karel Plicka, Přemysl Koblic a Karel Hájek, který dlouhodobě spolupracoval s nakladatelstvím Melantrich. Časopis Světozor pod vedením Pavla Altschula patřil k nejprogresivnějším periodikům

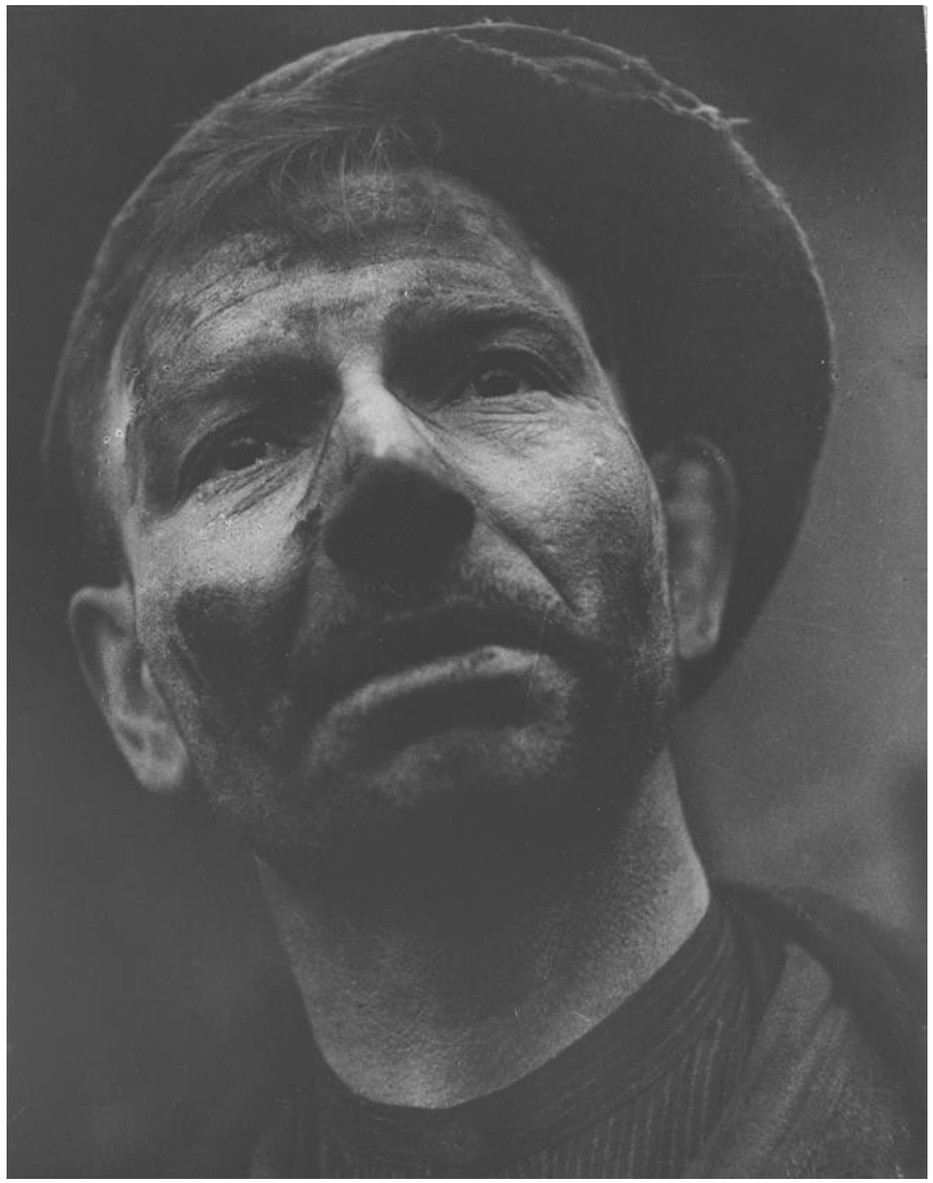

Karel Hájek, Zachráněný z Nelsonu, 1934

své doby a přinášel práce řady významných fotografů, včetně Karla Drbohlava a Marie Stachové.

2.2.3. 1939-1948

Násilná okupace Československa v roce 1939 se odrazila i ve fotografické tvorbě. Fotografové jako Karel Hájek a Ladislav Sitenský zachytili těžké chvíle tohoto období. Po vzniku Protektorátu Čechy a Morava došlo k výrazné cenzuře a mnozí fotografové

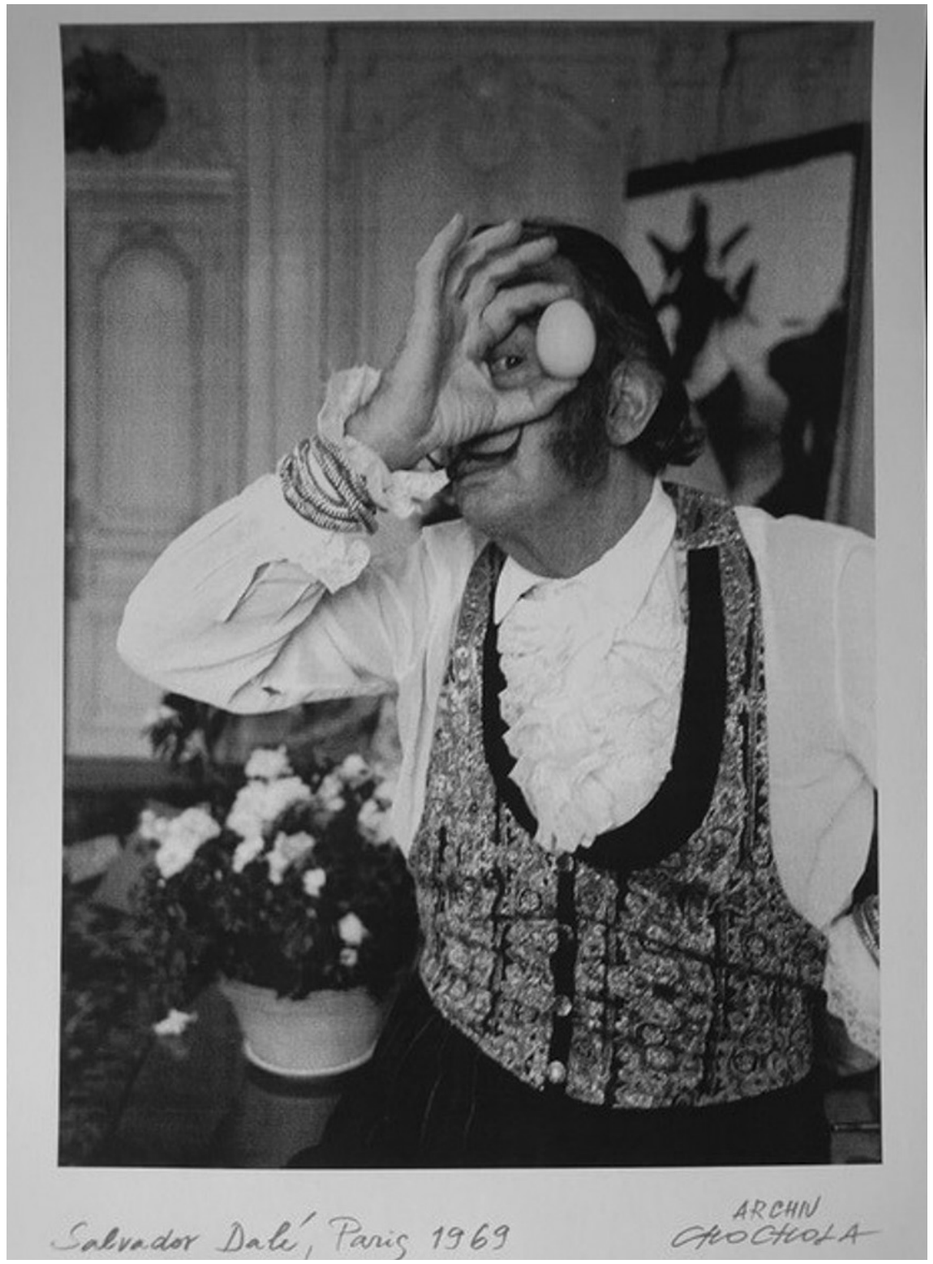

Václav Chochola - Salvador Dalí, Paris 1969

byli nuceni přizpůsobit svou tvorbu požadavkům německých okupantů. Někteří, jako Svatopluk Sova, se zapojili do kolaborantských projektů. S nástupem Reinharda Heydricha se v tisku začaly objevovat především propagandistické fotografie oslavující úspěchy německé armády.

Česká fotografie se v této době často soustředila na zdánlivě nepolitická témata jako jsou krajina, památky nebo sport. Několik odvážných fotografů, například Ladislav Sitenský, se však vydalo na bojiště a dokumentovalo válečné události. Pražské povstání se stalo významným tématem pro řadu fotografů, mezi nimiž jsou Karel Ludwig, Zdeněk Tmej, Václav Chochola, Jan Lukas a Sláva Štochl. Po osvobození se fotografové začali věnovat dokumentárním projektům, jako například Viktor Richter, který zachytil život romské komunity. Jindřich Marco se proslavil svými reportážemi publikovanými v časopise Svět v obrazech.

2.2.4. 1948-1957

Komunistický převrat v roce 1948 měl zásadní dopad na vývoj české fotožurnalistiky. Mnoho nezávislých časopisů bylo zrušeno a fotografové byli nuceni přizpůsobovat svou tvorbu požadavkům komunistické propagandy. Karel Hájek, přední představitel předválečné fotožurnalistiky, se snažil přežít v nových podmínkách, ale jeho tvorba byla výrazně ovlivněna cenzurou. Jindřich Marco, jeden z nejvýznamnějších českých fotoreportérů, byl nespravedlivě uvězněn. Fotografové jako Karel Otto Hrubý, Václav Jírů a Přemysl Koblic se stali hlavními představiteli oficiální fotografie. Teprve po roce 1955 došlo k určitému uvolnění a v tisku se začaly objevovat časopisy jako například Květy a deník Večerní Praha, které přinášely více prostoru pro reportážní fotografii.

Jindřich Marco, Suvenýr, Varšava, 1947

Karel Otto Hrubý, Deštivý den, Brno, 1951

Pavel Dias, Osvětim-Birkenau, 1995

2.2.5. 1958-1967

Po určitém uvolnění společenského klimatu se čeští fotografové začali více věnovat zachycování běžného života. Inspiraci nacházeli ve světové fotožurnalistice, zejména v tvorbě agentury Magnum. Mladí fotografové se snažili oživit českou fotografii a přinést do ní nové pohledy. Stanislav Tereba svým vítězstvím ve světové soutěži World Press Photo v roce 1959 potvrdil vysokou úroveň české fotožurnalistiky. Týdeník Mladý svět se stal platformou pro mladé talentované fotografy jako Jan Bartůšek, Miroslav Hucek a Pavel Dias. Vedle reportáží vznikalo také mnoho obrazových publikací. Významnými autory byli Vilém Heckel, Miloň Novotný, Viktor Kolář, Josef Koudelka a Dagmar Hochová, kteří svými díly obohatili českou fotografii.

Miloň Novotný, Londýn 1966

2.2.6. 1968-1979

70. léta byla pro českou fotožurnalistiku obdobím velkých výzev a omezení. Po slibném začátku 60. let, kdy čeští fotografové dosahovali mezinárodního uznání, nastala éra normalizace, která výrazně ovlivnila jejich tvorbu. Fotografové jako Josef Koudelka, Miloň Novotný a Miloš Polášek dokázali zachytit klíčové momenty tohoto období, ale většina fotografů musela čelit tvrdé cenzuře a omezeným možnostem publikování. Přesto se někteří fotografové dokázali vymanit z těchto omezení a vytvořili významná díla.

Dokumentární fotografie se stala důležitým nástrojem pro zachycování sociálních problémů a kritiku režimu. Fotografové jako například Anna Fárová, Ivo Loos, Jindřich Štreit nebo Jaroslav Kučera se zaměřili na témata, která byla oficiálními médii tabuizovaná. Sociální fotografie Markéty Luskačové a Pavla Štechy inspirovala mladší generaci

fotografů. Viktor Kolář se věnoval dokumentárnímu projektu o Ostravě, zatímco Josef Koudelka vytvořil sérii fotografií, které se staly světovým fenoménem.

Jindřich Štreit, Domácí idylka, Huzová, 1986

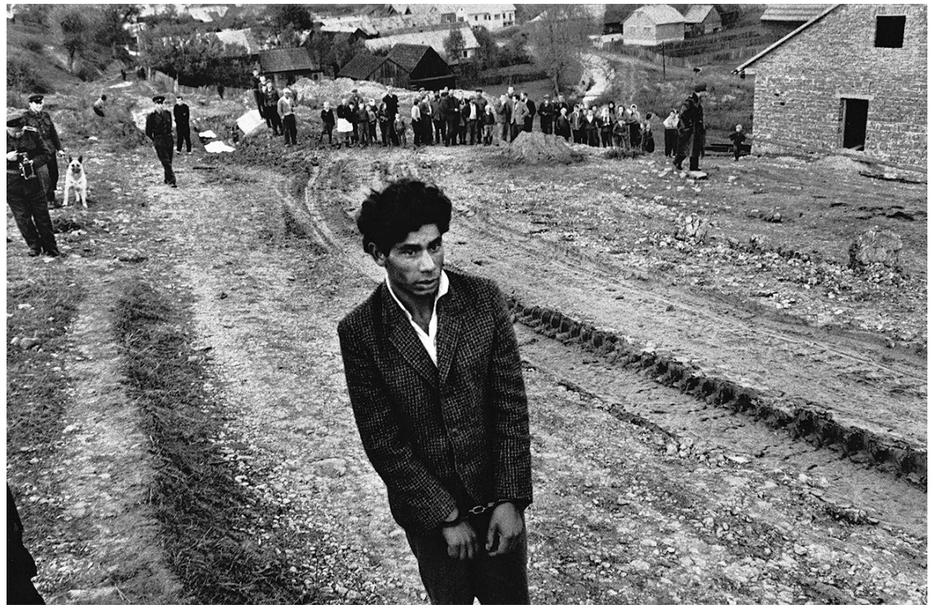

Josef Koudelka, Jarabina , 1963

2.2.7. 80. léta

Osmdesátá léta byla pro českou fotografii obdobím silné cenzury a ideologických omezení. Komunistický režim se snažil kontrolovat veškerou kulturní tvorbu a fotografie nebyly výjimkou. Přesto se někteří fotografové dokázali vyjádřit a zdokumentovat tehdejší dobu. Vladimír Birgus, jehož černobílé fotografie nesou tíhu doby – syrové obrazy každodenní bídy, které se stávají němými svědky života pod nadvládou totalitního režimu. Jindřich Štreit se stal symbolem odvahy a kritičnosti, když zdokumentoval devastaci Bruntálska. Dana Kyndrová s ironií komentovala každodenní život, zatímco Zdeněk Lhoták zachytil absurditu spartakiádních vystoupení. Josef Koudelka se svými Exily dosáhl mezinárodního uznání.

Vladimr Birgus, Cannes, 1980

Mladší generace fotografů, jako byli Pavel Jasanský, Ondřej Kavan, Jan Jindra, Jan Šibík, Karel Cudlín, Jan Šilpoch, Josef Moucha nebo Bořek Sousedík, se snažila o nové přístupy a témata. Přestože se objevili talentovaní autoři, česká fotožurnalistika zaostávala za světovým standardem kvůli politickým omezením, technickým problémům a nedostatečnému prostoru pro volnou tvorbu.

Josef Moucha, Výcviková rota, Mošnov, 1982

2.2.8. 90. léta

Sametová revoluce znamenala pro českou fotografii zásadní zlom. Fotografové jako Lubomír Kotek, Jan Šibík a Jaroslav Kučera zachytili dramatické události, které vedly ke změně režimu. Po roce 1989 se otevřely nové možnosti pro rozvoj fotožurnalistiky, ale zároveň nastala ekonomická krize, která zasáhla i do médií. Mnoho časopisů zaniklo a fotografové museli hledat nové cesty.

Významní fotografové předchozí generace, jako Josef Koudelka, Jindřich Štreit a Viktor Kolář, pokračovali ve své tvorbě a získali nové příležitosti. Nová generace fotografů, včetně Jana Šibíka, Karla Cudlína a Jana Šilpocha, přinesla svěží pohled na českou společnost. S nástupem barevné fotografie se rozvíjela i fotožurnalistika, za kterou stáli fotografové – Herbert Slavík, Michal Růžička a Jan Šibík. Vedle fotožurnalistiky se rozvíjela i dokumentární fotografie, kterou reprezentovali například Viktor Kolář, Alena Dvořáková a Václav Podestát.

Václav Podestát, Opava, 2004

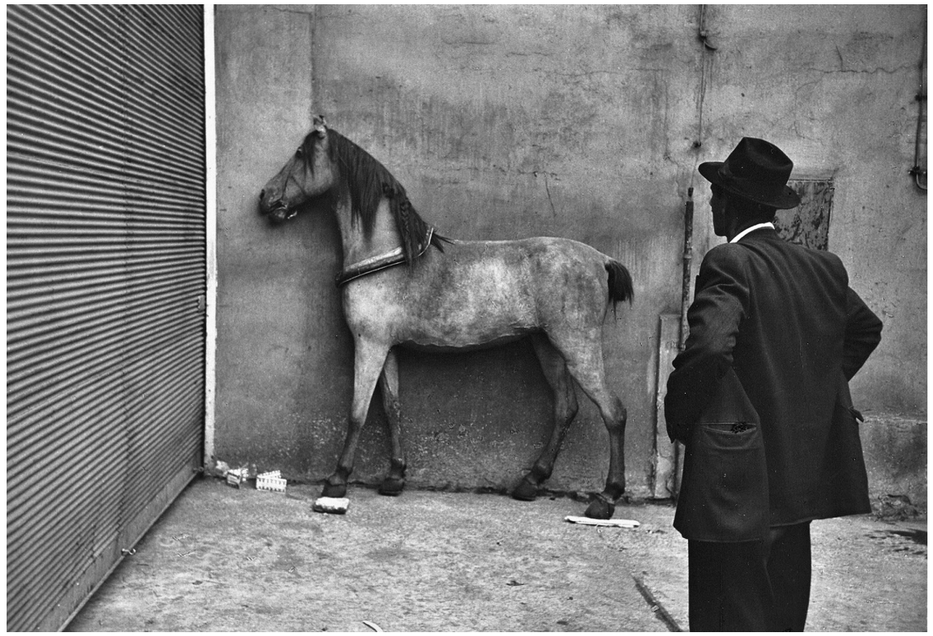

Viktor Kolář, Ostrava

2.2.9. Současnost

Současná česká reportážní fotografie je živým a dynamickým odvětvím, které odráží proměny naší společnosti. Fotografové se nebojí zabývat aktuálními tématy, od sociálních problémů přes politické události až po kulturní fenomény. S pomocí svých snímků nám otevírají oči a umožňují nám nahlédnout do zákoutí naší reality, o kterých bychom jinak možná nevěděli.

Mnozí fotografové se snaží do svých snímků vnést osobní pohled a emoce, čímž vytvářejí silné a zapamatovatelné fotografie. Sociální sítě hrají důležitou roli při šíření reportážní fotografie. Fotografové zde mohou rychle a efektivně sdílet své snímky s širokou veřejností.

Témata současné české reportážní fotografie jsou sociální problémy, politické události, životní příběhy, kultura a umění. Současná česká reportážní fotografie se neustále vyvíjí. Fotografové nám prostřednictvím svých snímků nabízejí jedinečný pohled na svět kolem nás. Díky jejich práci můžeme lépe porozumět sobě samým i ostatním.

Mezi významné současné české reportážní fotografy patří například Roman Vondrouš, Stanislav Krupař, Lenka Klicperová, Milan Jaroš, Petr Topič, Jan Zátorský, Barbora Reichová, Martin Divíšek, Filip Singer, Jan Šibík, Alžběta Jungrová a další.

Roman Vondrouš, Cross Country Steeplechase, První cena ve WPP 2013 v kategorii sport

Alžběta Jungrová, Radost ze všedního života, Indie

Antonín Kratochvil, Bernardo Bertolucci, 1996

2.3. Role žen v reportážní fotografii

Dlouho se předpokládalo, že reportážní fotografie je doménou mužů. Ženy byly často omezovány na soukromé sféry a jejich práce nebyla dostatečně oceňována. Až v posledních desetiletích se začala situace měnit a ženy se staly rovnocennými partnery v tomto oboru. Dnes už je naštěstí jasné, že ženy v reportážní fotografii mají své nezastupitelné místo. Svou prací přispívají k rozmanitosti pohledů a obohacují tento obor.

Gerda Taro, Valencie, 1937

Počátky ženské fotografie jsou spojeny především s rodinným životem a portrétováním. Až s rozvojem fotožurnalistiky ve 20. století se ženy začaly více věnovat aktuálnímu dění. I během válečných let se aktivně podílely na reportážní fotografii, ale jejich přínos byl často opomíjen.

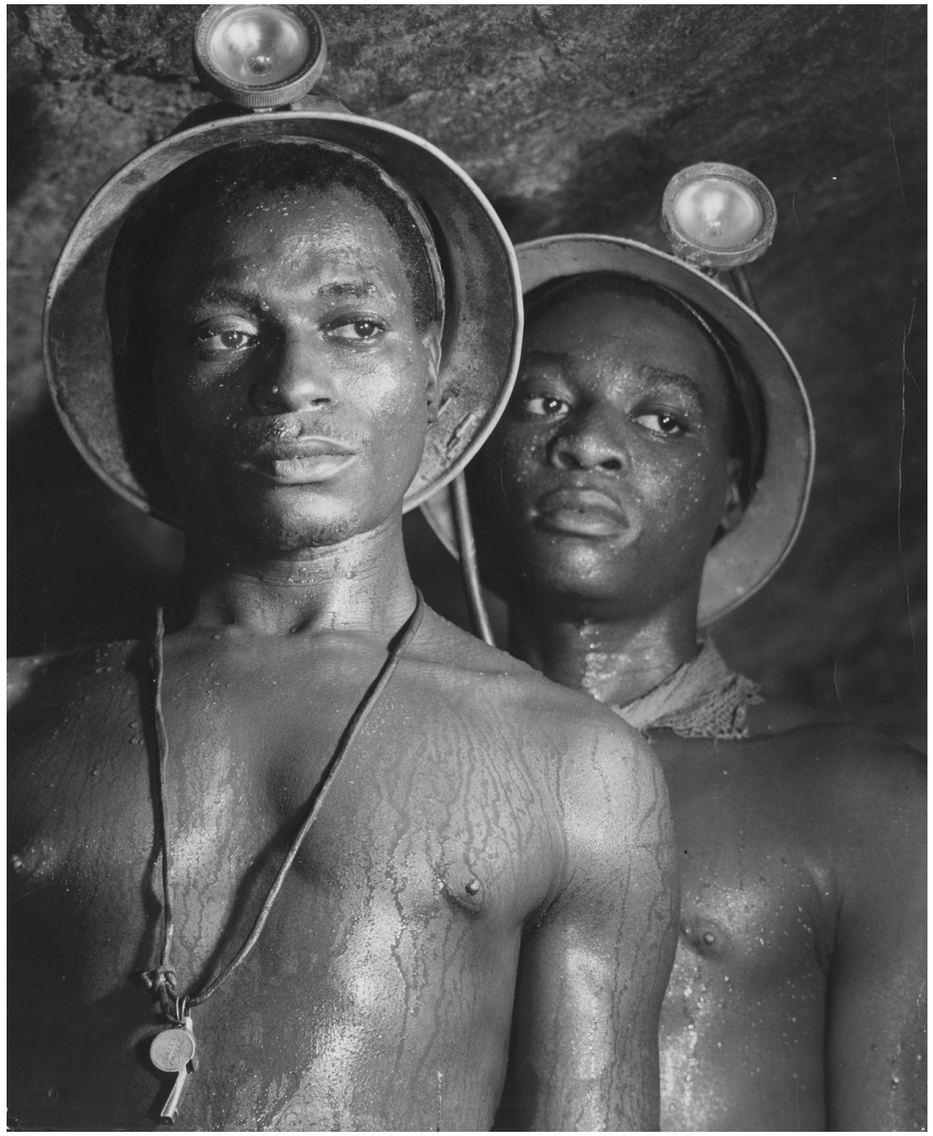

Margaret Bourke-White, Těžaři diamantů v Africe, 1950

Ženy v reportážní fotografii se potýkaly s řadou problémů, mezi které patřily nejen objektivní překážky, ale i předsudky, stereotypy a jejich role ve společnosti. Byly také vnímány

jako méně schopné, měly omezený přístup k informacím a vybavení, a navíc na ně byly kladeny vyšší nároky v osobním životě. Přesto se mnohé z nich dokázaly prosadit a zanechaly významnou stopu.

Diane Arbus, Dítě s atrapou ručního granátu, New York, 1962

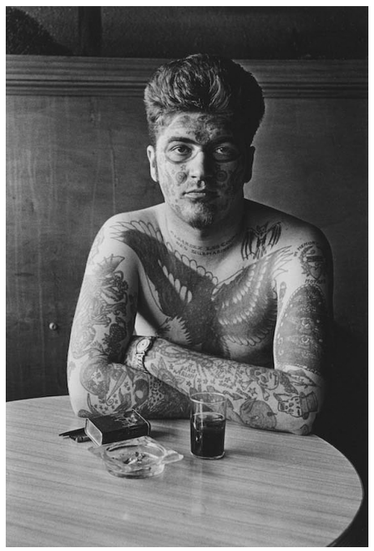

Diane Arbus, 1956

Ženy zásadně obohatily reportážní fotografii o nový rozměr. Díky jejich citlivému přístupu a odlišnému pohledu na svět přinesly do tohoto oboru snímky plné emocí a často se zaměřovaly na témata, která byla dříve opomíjena.

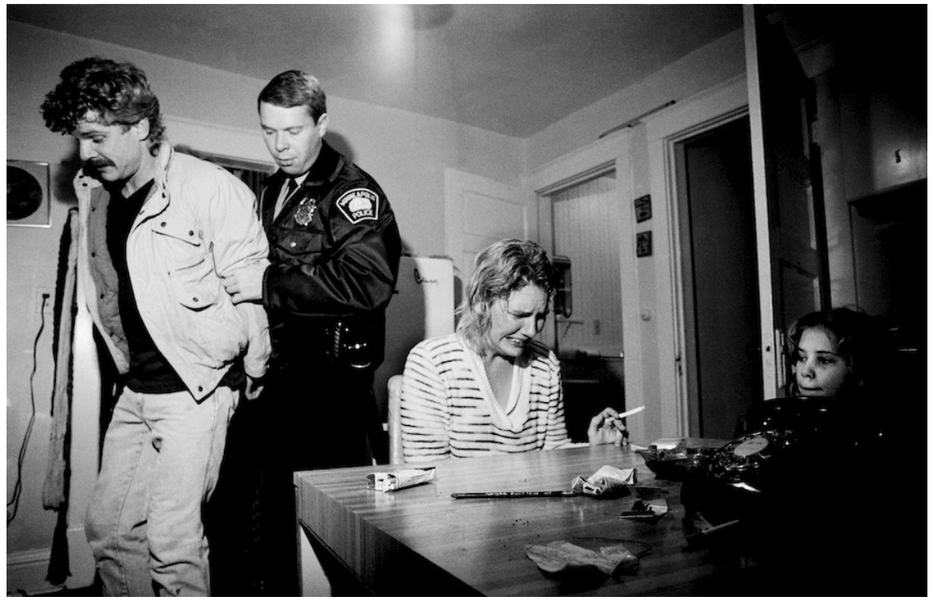

Donna Ferrato, domácí násilí - 1989

Ženy, které se zásadně zapsaly do historie reportážní fotografie, a mezi průkopnice fotografie patří například Gerda Taro, která se stala jednou z prvních válečných fotografů. Margaret Bourke-White, která se proslavila snímky z průmyslu a válečných konfliktů, dále pak Diane Arbus, která se zaměřovala na portréty lidí na okraji společnosti, zatímco Donna Ferrato dokumentovala problematiku domácího násilí.

Ve srovnání s minulostí se situace žen v reportážní fotografii výrazně zlepšila. Dnes jsou jejich práce vystavovány v galeriích a publikovány v prestižních časopisech. Nicméně stále existuje prostor pro další zlepšení, zejména v oblasti zastoupení ve vedení.

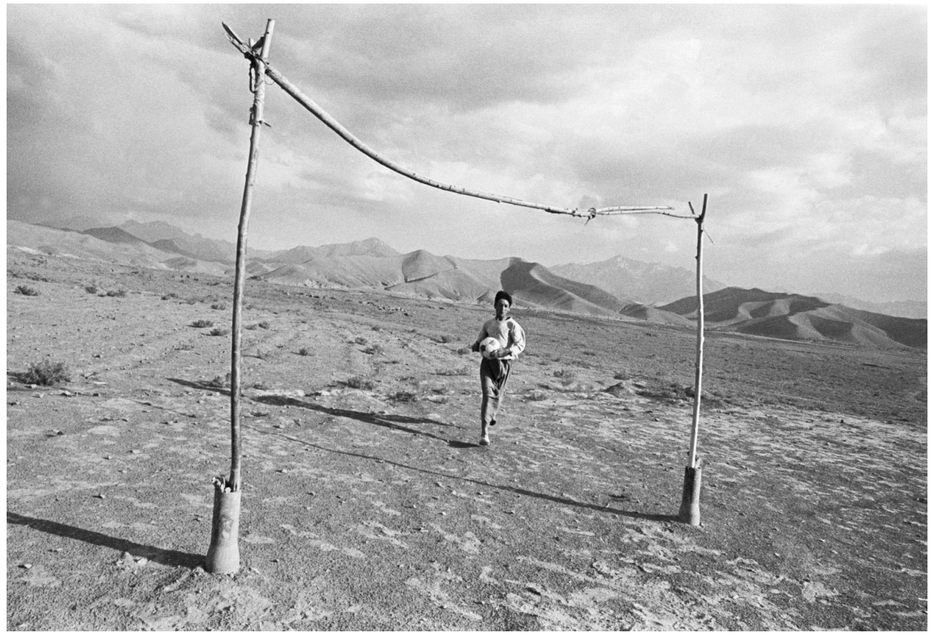

Iva Zímová, brankové tyče, Bámján, Afghánistán

2.4. Historie sportovní fotografie

Už od počátků fotografie a objevu daguerrotypie ve 30. letech 19. století usilovali fotografové o zachycení pohybu. I přes technická omezení dlouhých expozičních časů se sportovní nadšenci stali průkopníky ve snaze zdokumentovat dynamiku lidského pohybu. Jejich odhodlání položilo základy sportovní fotografie, která se dnes stala nedílnou součástí sportovních událostí.

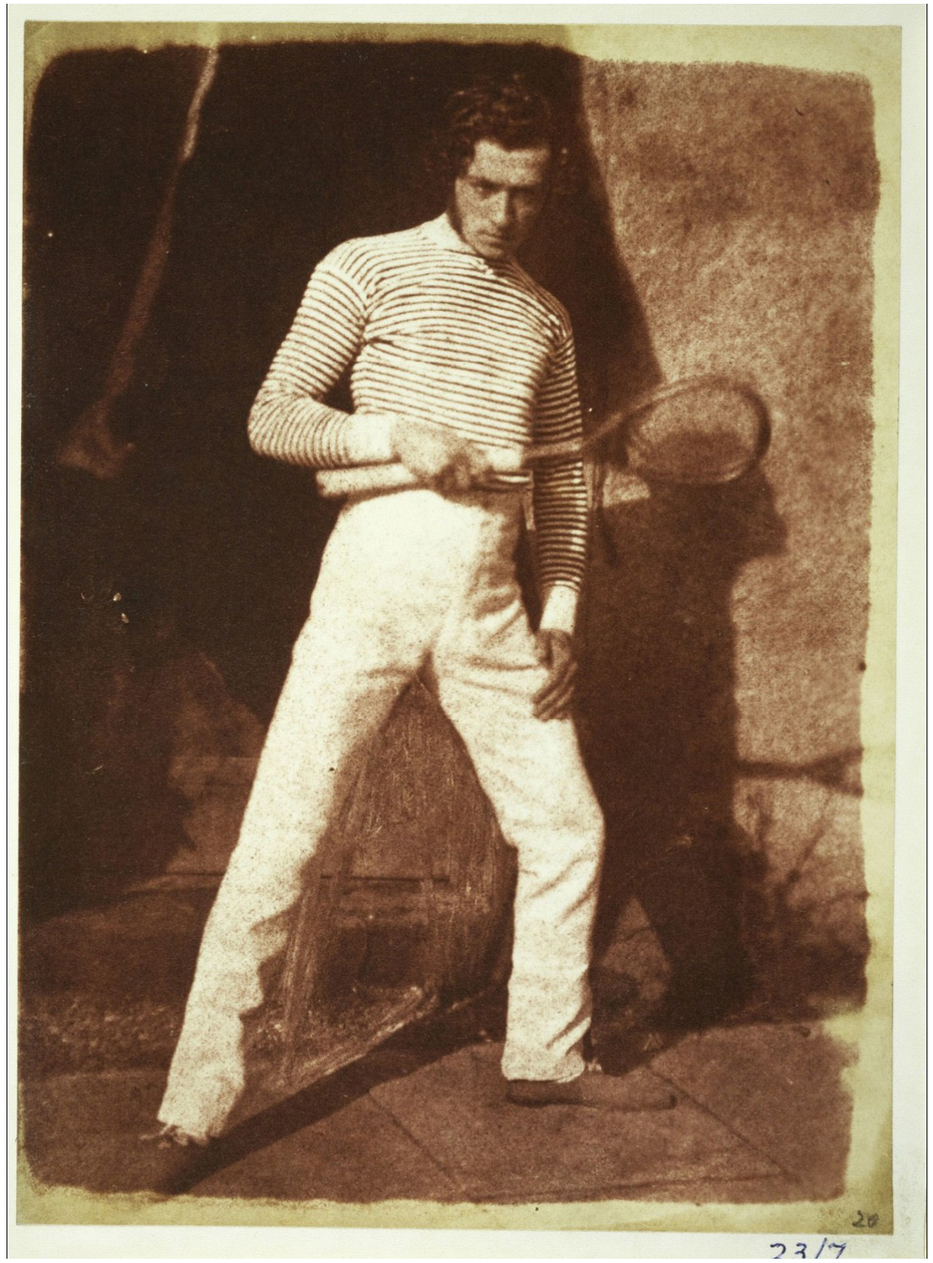

Hill & Adamson, “Mr Laing or Laine” 1843

Fotografie „Mr. Laing or Laine“ z roku 1843 je považována za jeden z prvních pokusů o sportovní fotografii. Skotští fotografové Hill a Adamson se na tomto snímku pokusili zachytit dynamiku pohybu hráče real tenisu. I když je raketa na snímku rozmazaná kvůli dlouhé expozici, tato fotografie položila základy pro budoucí vývoj sportovní fotografie a inspirovala další fotografy k zachycení sportovních událostí.

Portrét Mr. Laing, 1860

Kořeny sportovní žurnalistiky lze vystopovat až do 19. století. V roce 1817 začal londýnský deník Morning Herald pravidelně zveřejňovat sportovní obsah, čímž se stal průkopníkem v této oblasti. Většina ostatních novin se tehdy stále spoléhala na specializované týdeníky zaměřené na sport. Až v roce 1829 se přidal i renomovaný deník The Times. V počátcích byly sportovní zprávy velmi stručné a zaměřovaly se převážně na místní události, protože bez telegrafu bylo obtížné získávat informace ze vzdálenějších oblastí.

Zlom nastal ve chvíli, kdy si vydavatelé levného tisku uvědomili, že sport dokáže přitáhnout pozornost čtenářů a zvýšit náklad. Významnou osobností v tomto směru byl James Gordon Bennett, zakladatel New York Herald, který začal důsledně informovat o sportovních událostech jako byly dostihy či box. Jeho přístup byl natolik důkladný, že sportovní zprávy dosahovaly rozsahu běžného zpravodajství o kriminalitě. Například na významný závod najmul až osm fotografů a události věnoval hlavní stranu.

Technologický pokrok v podobě telegrafu přinesl zásadní změnu – umožnil rychlé předávání informací na velké vzdálenosti. První sportovní zpráva přenesená tímto způsobem pochází z roku 1849, kdy reportér známý jako „Uncle Joe“ Elliott informoval redakci v New Yorku o boxerském utkání konaném v Baltimoru.

S rostoucím zájmem o sportovní dění začali média věnovat pozornost i samotným sportovcům. Jedním z prvních amerických sportovních celebrit se stal boxer John Carmel Heenan. Od 40. let 19. století začal nabývat na významu baseball, jehož propagátorem byl novinář Henry Chadwick. Přestože se zpočátku setkával s nedůvěrou, jeho článek o baseballu publikovaný v roce 1856 v New York Daily Times přispěl k popularizaci tohoto sportu. V roce 1862 se Chadwick stal prvním novinářem, který se věnoval výhradně baseballu pro New York Herald. Vrcholem vývoje sportovní žurnalistiky bylo založení samostatné sportovní redakce v deníku New York World v roce 1883, kdy jej koupil Joseph Pulitzer.

V 19. století, kdy fotografie byla stále ještě mladým uměním, se Eadweard Muybridge stal průkopníkem v oblasti zachycování pohybu. Jeho snímky zvířat a lidí v pohybu, vytvořené pomocí složitého systému kamer a závěrkových mechanismů, představovaly revoluci ve vědeckém i uměleckém světě. Muybridgova díla nejenže vyvrátila řadu tehdejších teorií o pohybu, ale také inspirovala další umělce a vědce. Jeho práce měla zásadní vliv na rozvoj kinematografie a animace a dodnes slouží jako zdroj inspirace pro fotografy a filmaře po celém světě.

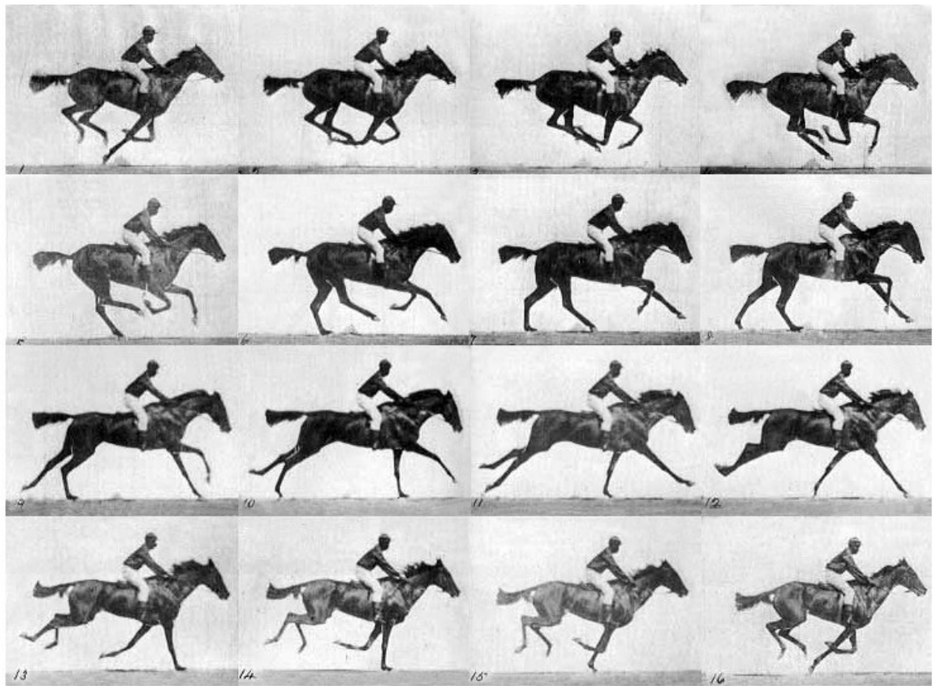

Eadweard Muybridge, Cválající, 1887. Kolotypie na papíře

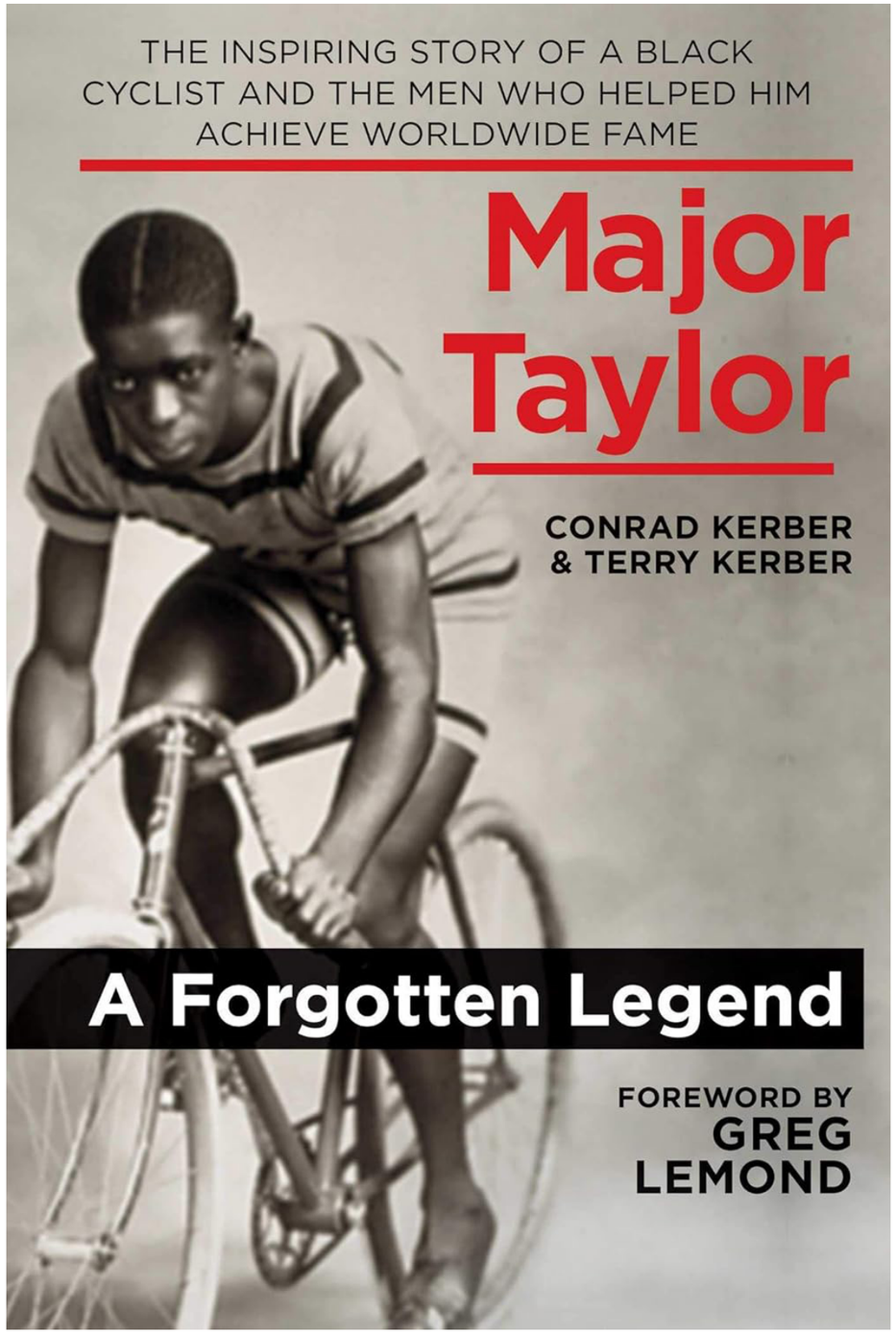

Obálka knihy (2014) s fotografií Jules Beau

2.5. Sportovní žurnalistika v Evropě

Za průkopníka sportovní fotografie je považován francouzský fotograf Jules Beau. Jeho snímky cyklistů, rugbystů a dalších sportovců nám přibližují sportovní svět na počátku 20. století. Díky svým inovativním fotografickým technikám dokázal zachytit dynamiku

Časopis Le Vélocipéd Illustre

sportovních událostí a vytvořil tak sérii fotografií, které jsou dodnes považovány za významné dokumenty své doby. Beauův přínos spočívá nejen v zachycení sportovních výkonů, ale také ve zdokumentování společenského kontextu, ve kterém se tyto sporty odehrávaly.

Eugene Chapus byl v Evropě první, kdo roku 1854 založil časopis zaměřený jen na sport. Šlo o francouzský časopis Le Sport, který patřil k nejstarším časopisům v Evropě. Stejně jako tomu bylo u amerických nebo britských časopisů zaměřených na sport, se věnoval především oblíbeným dostihům. I cyklistické časopisy byly velmi populární. Jedním z nich byl např. časopis Le Vélocipéd Illustré založen Richardem Lesclidem, který informoval o cyklistických výsledcích nebo článcích o cyklistice a vycházel na čtyřech stranách.

2.6. Sport v československém a českém tisku

Sport se v českém tisku začal objevovat už v první polovině 19. století, kdy se zprávy o tělesných aktivitách a sportovních událostech objevovaly spíše okrajově, jako součást jiných článků. Například Pražské noviny v roce 1845 stručně informovaly o veslařských závodech. Již od roku 1834 vycházel časopis Světozor, který založil Pavel Josef Šafařík a který s přestávkami přinášel i sportovní obsah. V roce 1899 ho převzalo nakladatelství J. Otto, kde vycházel více než tři desetiletí.

Výraznější rozvoj sportovního zpravodajství nastal až v poslední třetině 19. století. Od roku 1863 se začal zvyšovat počet vydávaných tiskovin, což vedlo k větší konkurenci mezi vydavateli. Aby přilákali čtenáře, začali novináři věnovat prostor nejen kultuře a kriminalitě, ale i sportu. Sportovní zprávy se tehdy objevovaly mezi běžnými denními informacemi, ale pravidelnost chyběla – sportovních akcí totiž nebylo mnoho. Nejvíce se psalo na jaře a na podzim, kdy se konaly závody v cyklistice, atletice, veslování či dostihy, například slavná Velká pardubická. V létě a zimě se sport v médiích objevoval jen sporadicky, výjimkou byly zprávy o bruslení.

Na přelomu století se začala formovat skupina novinářů specializujících se na sport. Největší pozornost se věnovala fotbalu, který se hrál pravidelně a nebyl tolik závislý na počasí jako jiné sporty. Naproti tomu veslování či cyklistika byly v tisku zastoupeny méně, protože se konaly jen několikrát do roka. Významným médiem v oblasti sportovního zpravodajství se stal deník Národní politika, kde dominovaly zprávy o fotbale.

Historie fotbalu sahá až do 16. století v Anglii, kde se začal rozvíjet na soukromých školách. Pravidla se tehdy lišila podle konkrétní školy – rozdíly byly například ve velikosti hřiště nebo počtu hráčů. Postupně se vyprofilovaly dvě hlavní varianty: jedna umožňovala přenášení míče rukama (předchůdce ragby), druhá byla založena na kopání do míče.

První jasně vymezená sportovní rubrika se v českém prostředí objevila v 80. letech 19. století v německém deníku Prager Tagblatt. V roce 1880 se zaměřovala především na dostihy, nejen v Čechách, ale i v zahraničí – například ve Vídni či Bratislavě. Postupně se přidávaly další sporty jako veslování a cyklistika. Od roku 1900 se sportovní rubrika stala stabilní součástí obsahu tohoto deníku.

V roce 1886 začal sportu věnovat větší prostor také tisk Hlas národa, dříve známý jako Pokrok. Sportovní sekci zde vedl Maxmilián Švagrovský, který ji využíval

i k propagaci aktivit klubů, v nichž působil – například ČÚJV, AC Sparta, VK Blesk nebo cyklistické družstvo Trojlístek. Po jeho odchodu převzal sportovní zpravodajství Vilém Henry Heinz. Do konce 19. století se sportu v tomto deníku věnovaly až čtyři stránky, které vycházely jako příloha pod názvem Sportovní věstník.

Většina českých deníků se sportu věnovala jen okrajově. Výraznější roli sehrály specializované časopisy jako Cyklista nebo Sportovní obzor. Ten zanikl v roce 1897, zatímco Cyklista vydržel až do roku 1903. S rostoucí popularitou sportu se začala objevovat snaha o zavedení pravidelných sportovních rubrik i v denním tisku. Postupně se přidávaly další noviny jako Lidové noviny, Národní listy nebo Právo lidu, kde sportovní sekci založil Antonín Vratislav Bejček. Sportu se věnovaly také Sport a hry, České slovo či Samostatnost.

Lidové noviny byly první české noviny, které zavedly samostatnou sportovní rubriku. Založeny byly v roce 1861 a mezi jejich zakladatele patřili významní představitelé české inteligence jako J. E. Purkyně, F. Palacký a F. L. Rieger. Vydavatelem byl Julius Grégr.

2.7. Sportovní fotografie

Určit přesnou definici sportovní fotografie není zcela jednoduché. Obecně ji lze charakterizovat jako fotografický obor zaměřený na zachycení různých sportovních disciplín. Tento typ fotografie se vyznačuje snímky plnými pohybu, emocí, napětí a neopakovatelných momentů. Fotograf, který se věnuje sportu, musí být pohotový, schopný rychlého rozhodování a mít cit pro předvídání dění na hřišti či v aréně. Klíčové je být připraven zachytit klíčový okamžik přesně ve chvíli, kdy nastane.

Významný rozmach sportovní fotografie nastal ve 30. letech 20. století, kdy se sportovci začali stávat veřejně známými osobnostmi. Jejich portréty a akční snímky se začaly objevovat v novinách a časopisech. V té době se objevily první fotoaparáty s velmi rychlou závěrkou – až 1/1000 sekundy – což umožnilo pořizovat tzv. momentky, tedy fotografie, které dokázaly „zmrazit“ pohyb a přiblížit divákům dynamiku sportovních událostí.

Rok 1954 představuje důležitý milník – v USA vznikl magazín Sports Illustrated, který si od počátku kladl za cíl oslavovat krásu sportu a jeho protagonistů. Tento časopis výrazně přispěl k uznání sportovních fotografů nejen mezi odborníky, ale i širokou veřejností.

O rok později, v roce 1955, byla poprvé uspořádána prestižní soutěž World Press Photo, která se zaměřuje na nejlepší novinářské fotografie z celého světa. V prvním ročníku se přihlásilo 300 snímků a vítězem se stal dánský fotograf Mogens von Haven se snímkem z motokrosového závodu.

S technickým pokrokem v druhé polovině 20. století se začaly objevovat výkonné teleobjektivy s vysokou světelností, které umožnily fotografům pořizovat kvalitní snímky i z větší vzdálenosti. Barevná fotografie se rozšířila díky ofsetovému tisku, který umožnil její reprodukci v tisku. Na konci 70. let se objevily první fotoaparáty s automatickým zaostřováním, což dále usnadnilo práci fotografů při zachycování rychlých sportovních akcí.

Vývoj sportovní fotografie je dobře dokumentován v archivu World Press Photo. Česká sportovní fotografie se v 60. letech 20. století řadila mezi nejlepší v Evropě.

Čeští fotografové tehdy doprovázeli sportovce na mezinárodních soutěžích a pořizovali snímky, které vynikaly nejen technickou kvalitou, ale i schopností zachytit atmosféru a emoce. Tento rozmach byl umožněn i politickým uvolněním, které otevřelo cestu do zahraničí.

Mogens von Haven, 1955 vítěz WPP v kategorii sport

2.8. Vývoj sportovní fotografie v Československu

Otázka, kdo byl prvním českým sportovním fotografem, nemá jednoznačnou odpověď. Mezi hlavní kandidáty patří František Fridrich, významný český fotograf druhé poloviny 19. století. Fridrich pocházel z bohaté rodinny a věnoval se fotografii nejen jako koníčku, ale také jako dokumentarista své doby. Kromě svých známých snímků Prahy se zajímal o sport a zdokumentoval vznik a rozvoj několika sportovních klubů v Praze. Jeho fotografie bruslařského kluziště na Střeleckém ostrově, pořízená v 60. letech 19. století, je často uváděna jako první česká sportovní fotografie.

Zatímco František Fridrich je často uváděn jako první český sportovní fotograf, Jan Adolf Brandeis se o toto prvenství hlásil také. Ačkoli jeho hlavní specializací byly portréty, jeho snímky cvičenců Sokola z roku 1862 představují významný přínos k rozvoji sportovní fotografie. Brandeis se od svých současníků odlišoval tím, že pro snímky volil reálná prostředí a nepoužíval tradiční malované kulisy. Tím přispěl k větší autenticitě svých fotografií a inspiroval další fotografy k zachycení sportu v jeho přirozeném prostředí. Vývoj sportovní fotografie v 19. století byl ovlivněn řadou faktorů, včetně technických omezení a estetických ideálů doby.

Již v úvodu jsem napsal, že fotografie, a zejména ta sportovní, je dnes nedílnou součástí našeho života. Denně se setkáváme s množstvím sportovních snímků, od profesionálních až po amatérské. Hodnocení kvality těchto fotografií je však velmi subjektivní a závisí na mnoha faktorech, jako je osobní vkus, kontext snímku nebo jeho historická hodnota. Spíše než o hledání jediné nejlepší fotografie bychom se měli zaměřit na to, které snímky měly největší dopad na veřejnost nebo na vývoj sportovní fotografie.

Ikonická fotografie „Brankář a voda“ Stanislava Tereby z roku 1958 vznikla za nepříznivých povětrnostních podmínek. Zatímco ostatní fotografové zápas předčasně opustili kvůli silnému dešti, Tereba zůstal a čekal na ten správný okamžik. Když se sparťanský brankář Miroslav Čtvrtníček vydal do bláta pro míč, Tereba zachytil tento dramatický moment. Fotografie získala hlavní cenu v soutěži World Press Photo a stala se symbolem českého sportovního fotografování.

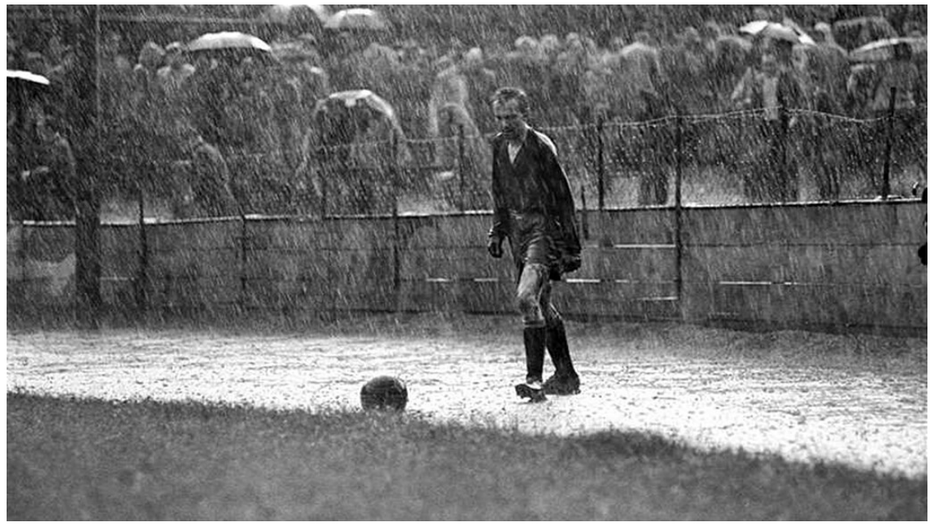

Stanislav Tereba, Brankář a voda, 1958, první cena ve WPP 1959

Druhé místo v témže roce v kategorii sportovní fotografie obsadil Otakar Hůrka z redakce Československého sportu. O několik let později, v roce 1962, se na prvním místě za sportovní snímek umístil Josef Pilmann. Dalším úspěchem české fotografie bylo ocenění Emila Fafka z Mladé fronty, který v roce 1964 skončil třetí ve stejné kategorii. Výrazný úspěch zaznamenal také Václav Jirsa, kolega Tereby z Večerní Prahy, který v roce 1973 získal druhé místo za sportovní příběh.

Rok nato se český fotograf Miroslav Martinovský, působící v mládežnickém časopise Sedmička, umístil na prvním místě v kategorii jednotlivých sportovních snímků.

Miroslav Martinovský, 1974

Zdeněk Lhoták, Spartakiáda, 1986

V roce 1986 upoutal mezinárodní porotu Zdeněk Lhoták svou fotografickou sérií „Spartakiáda“ a získal tak druhé místo.

O několik let později se Roman Sejkot umístil na třetím místě v kategorii sportovních příběhů. Výrazného úspěchu dosáhl také agenturní fotograf ČTK Roman Vondrouš, který v roce 2013 zvítězil v kategorii Sport díky svým snímkům z Velké pardubické. Michael Hanke se v celosvětové konkurenci prosadil již dvakrát – poprvé v roce 2017 se svým souborem mládežnického šachového turnaje, a podruhé v roce 2019, kdy zaujal sérií Nikdy jsem ho neviděl plakat.

Michael Hanke, Nikdy jsem ho neviděl plakat, 2019

Další nejen sportovní fotografové, kteří uspěli v Czech Press Photo v kategorii sport:

Petr David Josek, Michal Červený, Roman Vondrouš, Martin Kozák, Filip Singer, Michal Novotný, Petr Vagenknecht, Jan Cága, Michal Kamaryt, Eduard Erben, Martim Sidorják, Vladimír Rys, Michal Růžička, Jaroslav Svoboda, Václav Jirsa, Michal Čížek, Martin Divíšek a další.

LOH Athény 2004, Herbert Slavík

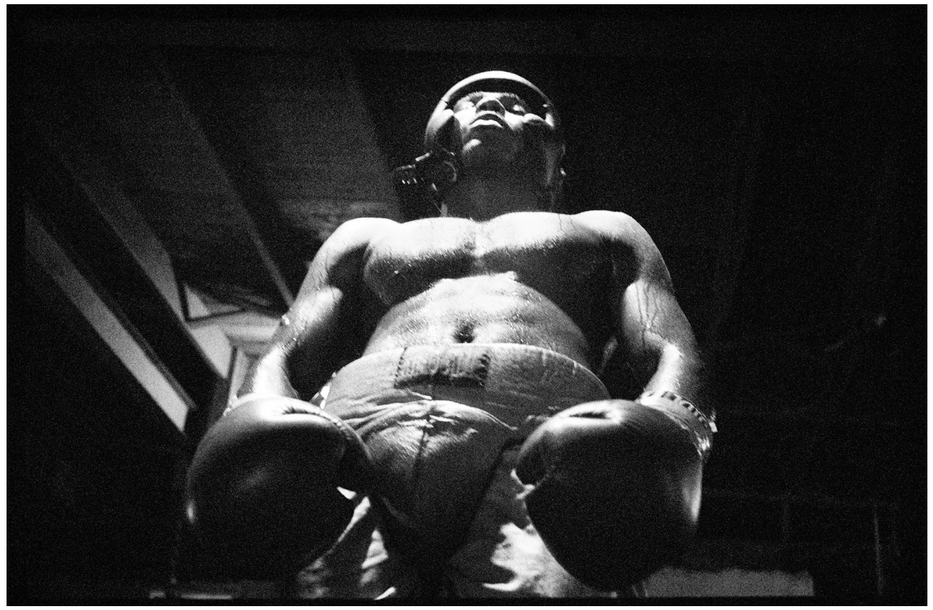
Marián Beneš, Sarasota Boxing Club, 1998

2.9. Ženy ve světě sportovní fotografie

Jednou z prvních fotografek sportu byla Adelaide Leavy, průkopnická americká novinářka, která se od roku 1943 věnovala sportovní fotografii. Současná hvězda sportovní fotografie je Paulina Ballet (1988).

Adelaide Leavy (1913-1999)

2.10. České sportovní fotografky

Markéta Navrátilová, jedna z nejvýznamnějších českých fotografů současnosti, se proslavila především díky své vášni pro cyklistiku. Od roku 1992, kdy poprvé fotografovala Tour de France, se stala nedílnou součástí tohoto prestižního závodu. Jako jediná žena mezi fotografy má výsadu zachycovat cyklisty z motocyklu. Kromě cyklistiky se věnuje

i dalším fotografickým projektům, například dokumentaci londýnského metra nebo tvorbě cestopisných fotografií. V roce 2008 vydala vlastní knihu fotografií z cyklistického světa. A samozřejmě všestranná Barbora Reichová.

Markéta Navrátilová, Tour d France

Markéta Navrátilová, Tour d France

Ukázka z časopisu Revue fotografie z roku 1993 – Jak se stát sporťákem

Napsal: Jiří Koliš

V tom není žádný zvláštní fígl, funguje to všude ve světě, bohužel u nás ještě ne. Chce to začít co nejdřív, nemyslím, že je důležitá specializovaná škola, důležité je něco jiného.

Většina opravdu dobrých fotografů se rekrutuje ze dvou skupin: Jedno začínají již v raném věku jako pomocníci v malých sportovních agenturách, kterých je v zahraničí bezpočet a kde okoukají z praxe kdeco. A ta druhá skupina, ta se týká především amerických a japonských fotografů, je to něco jako klidná odnož válečné fotografie. Mne samotného to překvapilo, ale mezi těmito lidmi je spoustu těch, kteří prošli válkami, ať už pobývali ve Větnamu, Izraeli, nebo Pákistánu či jinde. Prostě kolem čtyřicítky, když zjistili, že tohle už není život pro ně, začali dělat sportovní reportáž. Každopádně svou exkluzivitou pokrývali jen ty velké sportovní události, nehoní se po domácích ligách. Tato skupina je také mnohem menší než ta první. Úplně nejlogičtější cesta k úspěchu je vyučit se u někoho, kdo to umí.

Já sám jsem se vyučil praxí, navíc jsem sport od malička náruživě aktivně dělal, hrál jsem hokej a když jsem po vojně zjistil, že samotným sportem se neuživím, dal jsem se na fotografii, která byla tím, co jsem stejnak dělal nejraději.

Samozřejmě jsem od počátku věděl, že chci být sportovním reportérem. Měl jsem velké štěstí na lidi, které jsem v té době potkal - Třeba Stanislav Tereba z Večerní Prahy, který mě nutil fotografovat všechno možné a říkal, že jenom sportovními snímky se neuživím a měl pravdu, tehdy i dnes..... Bylo náš pět šest fotografů, kteří jsme jako externisté chodili hlavně do redakce Čs. Sportu a vždycky v pátek sváděli boj o to, kdo dostane legitimaci , abychom si mohli zafotit a něco k tisku odevzdat. To byla dokonalá škola. A pak jsem měl kliku, že jsem se dostal do Stadionu za Frantu Provazníka, kterého jsem znal dobře jako

LOH Sydney, 2000 foto Jiří Koliš

veslaře i jako fotografa, který studoval FAMU a měl k fotografii úplně jiný vztah, než bylo v novinách zvykem. Tam jsem se setkal i s Jaroslavem Skálou, který zvlášť v 60. letech zaznamenával sportovní fotografii u nás hodně moc a který má jedno z nejlepších fotografických ok, které jsem poznal. Dalším tam byl samozřejmě Jirka Pekárek.

Fotografii na FAMU jsem studoval hlavně proto, abych unikl studiu na Večerní univerzitě marxismu-leninismu, což se tehdy na novinářích vlastně žádalo. Studoval jsem dálkově, bez jakýchkoliv úlev v práci a rozhodně toho nelituji.

Ukázka z časopisu Revue fotografie z roku 1993 – Jak fotit olympiádu

Napsal: Jiří Pekárek

Nejdřív musíte získat akreditaci od národního olympijského výboru, a to vůbec není jednoduché - v Barceloně jsme byli z celého Československa akreditováni tři a čtvrtý tak nějak napůl. Prostě jsme malá země a v minulosti jsme vyjížděli jen málo. No a pak musíte mít perfektní fotografické vybavení, i když na poslední olympiádě fungovaly takové firmy, jako Nikon nebo Canon, které vám zdarma půjčily jakoukoliv kameru, jakýkoliv objektiv, naprosto všechno, o co jste si řekli - člověk si to ráno mohl půjčit a do půlnoci vrátit a následující den zase půjčit a zase vrátit. Takto to mohl dělat celé hry. Taková praxe je výhodná pro obě strany. Fotografové nemusejí spoléhat jen na vlastní vybavení a pro firmy je to reklama, kterou odepisují z daní. Tak se vlastně projevovalo jejich oficiální sponzorství olympijských her. A podobně fungovala i firma Kodak. Kolik cívek filmu jste ji dali zpracovat, tolik cívek jste, kromě těch vyvolaných, dostali zase zpět, jen tak, zdarma. Vůbec jste nemuseli šetřit, na což našinec není zvyklý, ale úžasně to člověka rozvazuje.

3. Barbora Reichová (1985)

Za objektivem Barbory Reichové se skrývají emoce a příběhy českých sportovců. Jako fotografka u olympijského týmu byla u zrodu největších sportovních úspěchů, ale také ve chvílích, kdy se slzy radostně mísily se slzami smutku. Jaký je to pocit, být tak blízko sportovcům v jejich nejdůležitějších chvílích?

3.1. Dětství a dospívání

Barbora s maminkou Jindrou, 1987

Barbora se narodila 6. února 1985 v Praze. Na základní školu chodila Ke Kateřinkám v Praze.

Jako malá snila o tom, že se stane sportovní fotografkou. V té době vnímala své první olympijské hry, které se konaly v Barceloně. Když jí bylo deset let, položila na jedné z procházek své mamince otázku: „Mohla bych být sportovní fotografkou?“

Focení ji fascinovalo odjakživa. Už jako malá tajně brala do ruky fotoaparát a zkoušela fotit. Její první fotka vznikla na dovolené, kde si tajně půjčila mámin fotoaparát a vyfotila kostelíček. Když se provalilo, že na film „nasekala“ své fotky, máma jí místo výprasku koupila starou Prakticu. V rodině neměli umělecké sklony, ale ona to s focením myslela vážně. V roce 1997, když jí bylo dvanáct, objevila časopis Photo Life a tenhle první kontakt s profesionální fotografií ji naprosto pohltil.

Doma se s analogovou Prakticou na plyšácích učila, jak funguje clona a jak čas. Přefocovala si plakáty sportovců, převážně basketbalistů a představovala si, jaké by to bylo, kdyby je opravdu vyfotila.

Barbora také chodila do kroužku sportovních rybářů, kde si ve vodní nádrži v Hostivaři občas i něco chytla.

Jeden z prvních lidí, který Barboře vysvětlil, jak vlastně funguje clona, čas a iso byl rybář a amatérský fotograf, kterého potkávala na dovolené na Lužnici. Pán byl kutil a fotil podomácku vytvořeným makro objektivem, kde makro objektiv nebyl ten, co ho známe, ale lupa přimontovaná před objektiv.

Dalo by se říct, že i Barbořiny první sportovní fotografie vznikly na dovolené na Lužnici, kde se nesměle motala kolem hřiště na nohejbal a snažila se vyfotit tato amatérská utkání obyvatel kempu.

1.B 1991/1992

9.B 1999/2000

V roce 1999, když byla Barbora v osmé třídě, šla se školou do Galerie Rudolfinum, kde probíhala výstava Nan Goldin. Výstavu uspořádalo muzeum Whitney of American Art a její koncepci vytvořila samotná Nan Goldin. Expozice byla rozdělena do tří částí: raná díla ze 70. let, Goldin v New Yorku a práce vzniklé po léčbě drogové závislosti.

Nan Goldin, galerie Rudolfinum 1999

Po základní škole se Barbora přihlásila na SOU služeb Novovysočanská, na obor fotograf. Tam se už učila vyvolávat filmy, zvětšovat fotky a měla různá fotografická cvičení zaměřená na portrét, reportáž nebo sport. Díky těmto cvičením se setkala s prvním velkým fotografem Alešem Kunešem, který odborný výcvik vedl.

Nejhorším trestem pro Barboru bylo, když ji poslali na reportáž, kde byli nějací lidé. Často utíkala k věcem, které se nehýbou a které mlčí. Raději fotila architekturu. Všechno se ještě dělalo na analogové fotoaparáty. V té době byl na škole pouze jeden digitální fotoaparát a jelikož byl hodně drahý, tak za celá studia se k Barboře vůbec nedostal.

Jak Barbora s oblibou říká, naučilo ji to o fotce přemýšlet, vážit si každého políčka a ne bezmyšlenkovitě cvakat spoušť.

Na střední škole se Barbora moc neprojevovala, byla spíše tišší studentka a bylo jí trapné, někomu něco říkat. Po čase se dopracovala k tomu, že je to spíše naopak. Pořád tam je, ale respekt a stydlivost, kterou musí překonávat. Na stejné škole si dodělala maturitu v oboru podnikání a služeb. Byla to výběrová třída z různých druhů řemesel. Potkávala se tam s rytci, zlatníky, kadeřnicemi, kosmetičkami. Odmaturovala v roce 2005 z anglického jazyka, účetnictví, češtiny a marketingu.

Po maturitě Barbora nastoupila na vyšší odbornou školu managementu pro muzea a galerie, ale její silná touha po fotografování ji přinutila školu opustit a začala se věnovat naplno své vášni.

3.2. Začátky kariéry

Barbora začala obcházet různé agentury, rozesílat maily, přičemž kontakty ještě hledala v tlustých zlatých stránkách a její představa o tom, že si bude moci vybírat, kam půjde, vzala za své. Bez žádné praxe ji nikde nevzali. Po nějakém čase se ji ozval z deníku sport Jaroslav Legner, že ji nemůžou zaměstnat, ale když bude chtít, může jít každý víkend někam fotit sportovní události menšího významu. Z této zprávy byla Barbora v sedmém nebi, bylo ji úplně jedno, že ji posílají tam, kam se nikomu nechtělo. Třeba třetí fotbalová liga nebo fotky do rubriky Hýbej se. Bylo pro ni útěchou, že se její fotky publikovaly a že za ně dostala zaplaceno. Za víkend stihla nafotit i čtyři akce.

Našla si práci ve Fotolabu v Praze na Václavském náměstí v pasáži Blaník. Fotila lidi na pas, vyvolávala fotky a utírala poličky od prachu. Za první vydělané peníze si koupila fotoaparát na splátky a každý víkend, když měla čas, chodila fotit věci, které se kolegům ze sportu fotit nechtěly.

Tři roky takto fungovala. Mezitím změnila zaměstnání. Začala učit na střední fotografické škole, kde předtím sama studovala. Po třech letech se jí ozval její vedoucí z deníku sport Tibor Alföldi, že její kolega končí a že by mohla, kdyby chtěla, nastoupit na jeho místo. Sen se jí začal plnit v jejích 23 letech.

Na soukromý život mladé dívky nebyl moc čas. V deníku člověk nikdy nevěděl, co se bude fotit druhý den a kam se pojede fotit, což bylo velké síto pro její kamarády.

Byla nadšená a šťastná. Jediná holka v jediném sportovním deníku v republice.

I přesto, že začátky nebyly jednoduché, vypracovala se Barbora na jednu z nejlepších českých fotografek. Jak Barbora sama říká, začala fotit z vášně.

Kolegové z redakce Jaroslav Legner, Pavel Mazač a Michal Beránek jí dávali rady a směřovali ji klepším fotkám.

Samozřejmě nakukovala pod pokličku i zahraničním fotografům, kde se jí nejvíce líbila práce Adama Prettyho, australského fotografa žijícího v Německu, nebo španělského fotografa Davida Rámose, který fotí pro Getty Images.

Další kolega a kamarád k ruce, kterého Barbora potkává na svých fotoakcích, je Roman Vondrouš. Když Barbora byla na své první olympiádě ve Vancouveru, Roman už měl za sebou olympiádu v Pekingu a mohl jí tak předávat cenné rady. I díky němu se k ní dostalo více informací o Institutu tvůrčí fotografie a možnosti tam studovat.

Po olympiádě v Soči se tak i stalo. Po každém návratu z velké sportovní akce byla Barbora vždy motivovaná a odhodlaná se ještě více zlepšovat. Během pár dní dala dohromady soubor na přijímací řízení a na první pokus byla přijata. V roce 2015 nastoupila do prvního ročníku a v roce 2021 ukončila bakalářské studium teoretickou bakalářskou prací o sportovním fotografovi Miroslavu Martinovském.

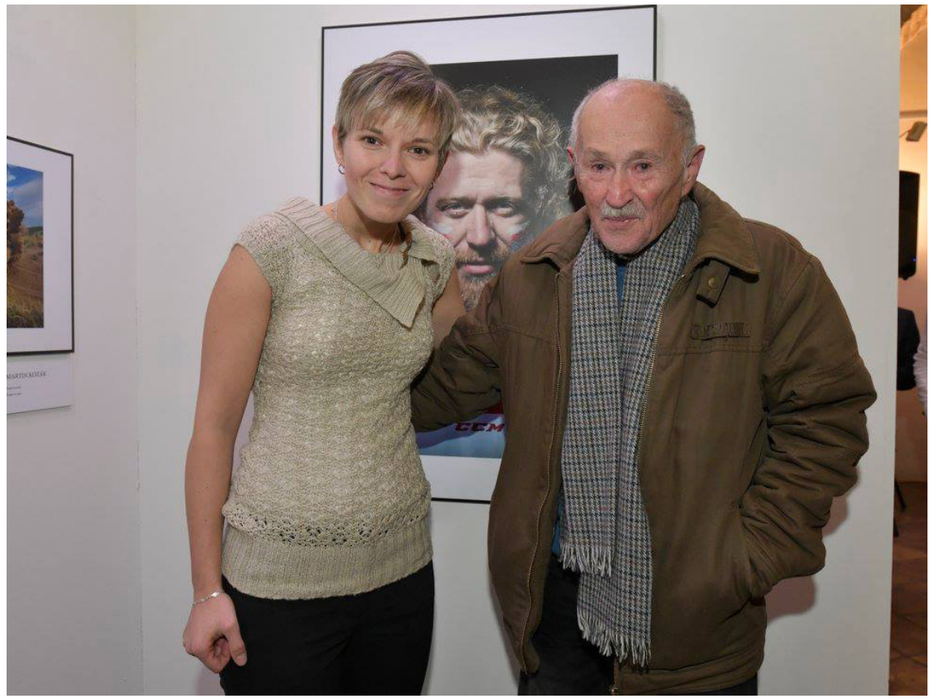

Vyhlášení sportovní fotografie za rok 2017. Barbora společně s Miroslavem Martinovským

Spolužáci z ITF, Horní Bečva 2017, foto Pavel Mára

V praktické části bakalářské práce předložila svůj doposud nejslavnější fotografický soubor Nezlomní olympionici.

Ze souboru Nezlomní olympionici, plavec Jan Micka

Je to fotografická série zachycující trénink a přípravu nejlepších českých sportovců během historicky prvního nouzového stavu vyhlášeného na jaře 2020 kvůli pandemii Covid-19. V důsledku plošného uzavření všech sportovišť byli sportovci nuceni hledat alternativní možnosti tréninku, často využívajíce netradiční místa nebo své vlastní domovy.

3.3. Florbal a další aktivity

Od malička sportovala, hrála basketbal a všechny různé sporty, až se dostala k vrcholovému florbalu.

Hrála tři roky na extraligové úrovni za Sokol Královské Vinohrady. Florbal ji chytl až díky focení. V roce 2008 fotila mistrovství světa a tam se seznámila s tiskovým mluvčím České florbalové unie. Ten ji pak viděl hrát v mediálních ligách, což jsou turnaje mezi různými médii. Od té doby ji přemlouval, ať jde hrát do Vinohrad. Trvalo to pár let, než ji konečně přesvědčil. Zajímavé je, že s florbalem začala až v sedmadvaceti a rovnou v extralize.

Kdyby Barbora hrála v top týmu, jako jsou například Vítkovice, Herbadent nebo Chodov, bylo by pro ni velmi těžké skloubit sport s prací. Nemohla by si totiž brát v práci volno třikrát až čtyřikrát týdně na tréninky. Proto se s trenéry domluvila tak, že bude chodit na tréninky, kdykoliv bude mít čas. Na víkendové zápasy se pak snažila brát si volno, nebo si ho s kolegy v práci nějak vyměnit. Díky tomu se jí dařilo skloubit obě činnosti

dohromady, a to hlavně proto, že trenéři byli tolerantní a od začátku věděli, jakou má práci a jak funguje.

Barbora by neváhala a upřednostnila by focení na probíhající olympiádě v Americe před čímkoliv jiným. Ke svým aktivitám přistupuje vždy zodpovědně a s maximálním nasazením. Florbal brala vážně, poctivě trénovala a snažila se neustále zlepšovat. Její pracovní rozvrh se podřizoval florbalovým zápasům, směny si s kolegy v práci domlouvala spravedlivě. Pokud ale musela do práce a nešlo to jinak, upřednostnila práci a na florbal šla, když měla čas. Někdy se jí dokonce podařilo skloubit obojí v jeden den. Když se hrály dřívější zápasy, stihla pak odjet fotit, nebo naopak.

Florbalové utkání

V roce 2015 dostala ocenění Fair play, které pravidelně uděluje Český olympijský výbor, za pomoc zraněné soupeřce. Těsně po Vánocích volali Barboře z komise Fair play s tím, že byla na tuto cenu nominována. Během jednoho zápasu si protihráčka zvrtla nohu a Barbora ji odvezla na vyšetření do nemocnice. Protihráčka byla z týmu, který zrovna porazily, a navíc z týmu, který hrál často dost tvrdě a někdy i za hranicí pravidel.

SKV florbal, 2015

Její aktivní sportovní minulost jí zcela určitě umožňuje předvídat pohyby hráčů a zachytit rozhodující okamžiky.

Mezi její oblíbené sporty patří především biatlon a lyžování, na které se vyloženě těší.

Fotografie Barbory nás nutí zastavit se a pozorovat. Má cit pro sport a její fotografie vždycky stojí za to. Její záběry jsou neotřelé a divák díky nim vidí i detaily, které by jinak minul. Její fotky jsou prostě jiné a vždycky zaujmou. Kromě sportovního výkonu se Barbora zaměřuje i na zákulisí a na soukromí sportovců. Její práce je tak komplexní, že diváka vždycky vtáhne do děje. Barbora se také věnuje výuce a předává své bohaté zkušenosti dál. Působila na Akademii žurnalistiky a nových médií v rámci vydavatelství Czech News Center, kde tato organizace patří mezi největší mediální domy ve střední Evropě. V jejích redakci se připravují periodika jako je Blesk, Sport, Reflex a mnoho dalších tiskovin a webů. V rámci tohoto projektu se vychovávali mladí tvůrci a novináři,

Jaromír Jágr a Patrik Eliáš

Jakub Voráček na titulní stránce časopisu Sport magazín 2017

kteří se dále uplatňovali v redakcích Barbora měla v tomto projektu na starost audiovizuální komunikaci a seminář fotografie.

Od roku 2020 je oficiální fotografkou ČOV. Je první fotografkou, jak se říká „in house„ Pokud to člověk nikdy nezažil, jen těžko si to dokáže představit. Neustálé napětí se prolíná s dávkou adrenalinu a přesto člověk jede automaticky, jako by byl nastaven na „autopilota“. Možná je to spíš stav „flow“, kdy se úplně ponoří do dění a přestává vnímat okolní svět. Žije v bublině, říká sedminásobná držitelka průkazu oficiální fotografka olympijských her pro Český olympijský výbor.

S kolegy se Barbora shodla, že vnímání času je na olympiádě úplně jiné než v běžném životě. Za jediný den toho prožije tolik, že si to ani nedokáže uvědomit a ani zpracovat. Přijde na hotel, k ránu jde spát. A další den to prožívá znovu a takhle to trvá tři týdny.

Eva Samková ,Soči, Rusko 2014

Práce olympijského fotografa obnáší i to, že sebou musí tahat těžké vybavení, které má ověšené na sobě a ještě se s tím musí pohybovat po stanovištích.

Vždycky mě zajímalo, jaké jsou mezi špičkovými fotografy vztahy, pomůžou si nebo si každý „hraje na svým písečku“. Jaké postavení mají fotografové z agentur, mají nějaké výhody? Jak jsem zjistil od Barbory, vztahy mezi fotografy mohou být různé a nelze je zaměňovat s profesní hierarchií. Někteří mají mezi sebou bližší vztahy, jiní méně, což je přirozené. Atmosféra na olympiádě se výrazně liší od situace v domácím prostředí, kde se fotografové dobře znají a mají za sebou společné zkušenosti. Na mezinárodních událostech, kde se setkávají pouze v menších skupinách, však většinou spolupracují a pomáhají si. Rivalita mezi nimi není tak výrazná, spíše se navzájem podporují – například sdílením pracovního prostoru nebo hlídáním vybavení.

Při sportovních soutěžích vznikají i příležitostné přátelské vztahy mezi fotografy různých národností.

Hierarchie v oblasti sportovní fotografie se projevuje zejména v přístupu ke klíčovým fotografickým pozicím. Fotografové pracující pro velké agentury, jako Getty Images, Reuters nebo AP, mají privilegovaná místa označená jako „pool pozice“, což jim umožňuje zachytit nejlepší záběry. Nosí modré vesty, zatímco ostatní fotografové, kteří nemají agenturní zastoupení, nosí šedé vesty a musí se spokojit s méně výhodnými pozicemi. Například při medailových ceremoniálech mají zástupci agentur vždy nejlepší místo, zatímco ostatní fotografové se musí přizpůsobit.

Na některých sportovních akcích platí jasně daná pravidla, například v atletice, kde fotografové bez agenturního zastoupení musí zůstat za mantinelem, zatímco agenturní fotografové mohou pracovat přímo na ploše. Tato hierarchie má svůj smysl, protože agenturní fotografové zajišťují snímky pro globální publikum, zatímco ostatní dokumentují událost pro konkrétní týmy nebo organizace.

Fotoreportéři v akci, MS v ledním hokeji, Slovensko 2019

Barbora působila více jak 12 let v deníku Sport, kde se věnovala převážně fotbalu a hokeji. V současnosti pracuje pro olympijský tým, kde se těmto sportům věnuje jen minimálně. Občas jí chybí možnost fotit fotbal a navštěvovat stadiony, ale zároveň by jí scházela práce na menších sportech, jako je například vodní slalom. Ideální by pro ni bylo skloubit obě oblasti.

Rozdíl mezi prací pro noviny a olympijský tým vnímá především v tom, jak ji sportovci vnímají. Dříve byla jedním z mnoha fotografů a pro sportovce zůstávala cizí. Nyní ji však považují za součást týmu, která se o ně stará, i když sama není vrcholovým sportovcem. Od té doby, co pracuje pro olympijský tým, ji sportovci sami kontaktují s návrhy na focení, což se jí dříve nestávalo. Zatímco dříve se věnovala čistě zpravodajské fotografii, nyní její práce zahrnuje i prvky PR.

Po olympiádě si celý tým dopřává zaslouženou dovolenou, ale poté se vrací do běžného režimu. Nejde o to, že by se od října každý den fotili sportovci před zimní olympiádou, ale spíše o dlouhodobé plánování a přípravu.

Kromě olympiády se Barbora věnuje i dalším projektům, jako je Olympijský běh, Olympijský víceboj, Olympijské hry mládeže, Světové hry, Evropské hry a mnoho dalších akcí, ke kterým je potřeba zajistit fotografickou dokumentaci. Součástí práce jsou také různé konference, které sice nepatří do klasické sportovní fotografie, ale stále vyžadují profesionální zpracování a vizuální zajištění.

Mimo jiné má Barbora nastarost i archiv fotografií ČOV a byla u vzniku knížky legendy sportovní fotografie Karel Novák: malíř sportu. Knihu vydalo nakladatelství PositiF v roce 2022.

Český olympijský výbor aktivně vytváří vlastní mediální obsah, včetně medailonků sportovců. Jezdí na jejich přípravné kempy a tréninky, kde dokumentuje dění a připravuje materiály určené k publikaci.

Barbora nyní vede mladé fotografy v projektu „Mladí novináři“ pod hlavičkou ČOV.

Na MS v biatlonu Hochfilzenu 2017 nachodí Barborai několik kilometrů s těžkým vybavením

Pro Barboru je sportovní fotografie více než pouhým zaznamenáním události. Své snímky vytváří s důrazem na estetiku, hledá zajímavé kompozice, hraje si se světlem a stínem. Kromě dynamických akčních scén se zaměřuje také na portréty sportovců, které odhalují jejich osobnost a charakter. Na otázku co patří mezi její největší úspěchy odpověděla, že si může žít svůj vlastní sen s foťákem na krku

ZOH Pchjongčchang 2018 - závody v paralelním slalomu ve snowboardu

3.4. Olympijské hry, jak je viděla Barbora

3.4.1. Vancouver 2010 – Kanada ZOH

Moje první olympijské hry byly nezapomenutelnou zkušeností. Všechno bylo nové, monumentální a rychlé. Tehdy jsem začínala v Deníku Sport a každým dnem se učila v praxi.

ZOH Vancouver 2010 - klasické lyžování mužů

ZOH Vancouver, 2010. Závodní dráha v jízdě na bobech

Měla jsem příležitost fotografovat rychlobruslení a skoky na lyžích, což mě fascinovalo svou dynamikou – každý okamžik měl zásadní význam. Bylo nutné sledovat každý pohyb, přizpůsobit se ostrému světlu odrážejícímu se od ledu a zároveň zachytit sílu i eleganci sportovních výkonů. Byla to škola, kterou si budu pamatovat navždy.

3.4.2. Soči 2014 – Rusko ZOH

V Soči jsem už měla představu, co mě čeká, ale přesto mě překvapily výrazné výškové rozdíly a složitá logistika mezi jednotlivými sportovišti. Nejvíce jsem se zaměřila na snowboarding a biatlon, kde se mi podařilo zachytit nezapomenutelné momenty Evy Samkové – snímky, které mi později přinesly ocenění Nikon Sport Award v soutěži Czech Press Photo. Dodnes si vybavuji výrazy sportovců v cíli – právě tyto okamžiky často vypovídají více než samotné výsledky.

ZOH Soči 2014 - příprava na společnou fotografii českého hokejového týmu

3.4.3. Rio de Janeiro 2016 – Brazilie LOH

Letní olympiáda v Riu byla zcela odlišná od zimních her – záplava barev, intenzivní světlo, pulzující zvuky a všudypřítomný život. Všechno bylo neuvěřitelně dynamické. Pracovala jsem v extrémním vedru a často v nepohodlných podmínkách, ale atmosféra plná energie mi dodávala sílu. Nejvíce jsem se zaměřila na atletiku, plážový volejbal

a veslování. Jeden z nejvýraznějších momentů pro mě zůstává snímek veslaře, který po náročném závodě klesl do lodi – dokonalý obraz emocí, naprostého fyzického vyčerpání a syrové pravdy sportovního výkonu.

LOH Rio de Janeiro 2016 -Lukáš Krpálek

LOH Rio de Janeiro 2016 - Kateřina Siniakova

LOH Rio de Janeiro 2016, sportovní šerm

3.4.4. Pchjongčchang 2018 – Jižní Korea ZOH

Tato olympiáda byla plná extrémů – mrazivé noci, ostrý vítr a technicky náročné podmínky pro fotografování. Zároveň však nabízela nespočet vizuálně působivých scén. Opět jsem měla možnost zachytit snowboardistku Evu Samkovou, ale také sportovce v méně sledovaných disciplínách, jako skeleton nebo curling. Pchjongčchang pro mě představoval zásadní posun – od klasického reportážního stylu jsem se začala více soustředit na emoce a detaily, které dodávají fotografiím hlubší význam.

ZOH Peking 2022 - Barbora v plné zbroji

ZOH Pchjončchang 2018 -Karolína Erbanová

3.4.5. Tokio 2021 – Japonsko LOH

Tokio bylo skutečně výjimečné – olympiáda bez diváků, s rouškami a neustálým testováním, přesto nabitá emocemi. Pracovala jsem na sérii „Nezlomní olympionici“, která dokumentovala přípravy českých sportovců v době covidových omezení. Tato série získala několik ocenění a mně samotné připomněla, proč se této práci věnuji – ne kvůli samotným sportovním výkonům, ale kvůli příběhům, které se za nimi skrývají. Nejvíce mi utkvěl v paměti šermíř Choupenitch a jeho bezprostřední radost z bronzové medaile – okamžik, který nelze zopakovat.

LOH Tokio 2021 - basketbalové utkání Česka proti USA

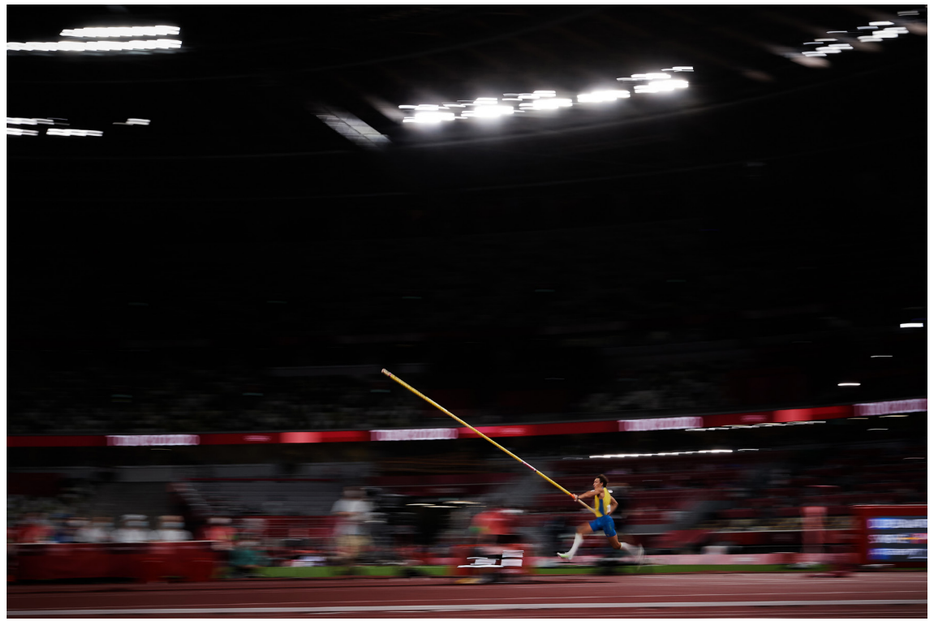
LOH Tokio 2021 - skok o tyči v podání Armanda Duplantise

3.4.6. Peking 2022 – Čína ZOH

Olympijské hry v Pekingu probíhaly v přísně kontrolovaném režimu, uzavřené ve „viro-vé bublině“. Přesto byly podmínky skvěle připravené. Zaměřila jsem se hlavně na biatlon, rychlobruslení a snowboard. Fotografie z těchto her měly často minimalistický charakter – kontrast mezi sportovcem a prostorem, dynamikou pohybu a momentem klidu. I přes

ZOH Peking 2022 sportoviště v netradičním prostředí

ZOH Peking 2022 - Zlatá Ester Ledecká

přísná omezení vznikla silná vizuální výpověď o odhodlání a disciplíně, která jsou neodmyslitelnou součástí zimních sportů.

3.4.7. Paříž 2024 – Francie LOH

Paříž 2024 pro mě představovala jedinečnou zkušenost, která se výrazně odlišovala od předchozích olympiád. Zatímco dřívější hry se konaly v odlehlých lokalitách, Paříž

LOH Paříž 2024 - Jakub Jurka v souboji proti Yannicku Borelovi

přinesla nový koncept. Sportovní události se staly přirozenou součástí městského života, což jsem vnímala jako výjimečné a inspirativní.

Poprvé jsem se zúčastnila také paralympiády, kterou považuji za ještě silnější zážitek než samotnou olympiádu. Překvapila mě atmosféra, která byla stejně intenzivní – zaplněné tribuny a nadšení fanoušků dodávaly události jedinečný charakter. Klíčový pro ni byl důraz na příběhy sportovců, které stojí za jejich výkony, a vnímala paralympiádu jako hluboce lidskou a emotivní zkušenost.

LOH Paříž 2024, Závody freestylu BMX

LOH Paříž 2024, sportovní šerm

3.5. APF

Asociace profesionálních fotografů České republiky (APF ČR), která vznikla v roce 1990, navazuje na tradici fotografické sekce bývalého Fondu výtvarných umělců a Svazu výtvarných umělců. Sdružuje profesionální fotografy a umělce s cílem podporovat nezávislou a kvalitní fotografickou tvorbu.

Barbora byla poslední dva roky členkou správní rady a její první kurátorský počin v této asociaci byla výstava s názvem V pohybu. kterou vedla společně s Milošem Sedláčkem a Petrem Klimentem. Byla to výstava členů a hostů AFP v době od března do dubna v roce 2025 v Galerii FS v Praze 6 v Dejvicích. Impuls k výstavě byl rozhodně olympijský rok 2024, který členy APF motivoval k přípravě s tímto námětem.

APF ČR je aktivní i na mezinárodní úrovni, je členem Federace evropských profesionálních fotografů (FEP) a spolupracuje s fotografickými organizacemi v USA a ve světě. Její členové se pravidelně účastní mezinárodních soutěží a výstav, kde získávají prestižní ocenění.

Již dvě desetiletí APF ČR uděluje ocenění „Osobnost české fotografie“ za významný přínos k rozvoji české fotografie. K dalším oceněním patří „Osobnost české fotografie – za dlouhodobý přínos fotografii“, „Fotografická publikace roku“, „Kalendář roku“ a od roku 2019 také „Osobnost mladé české fotografie – do 30 let“.

Kromě toho asociace spolupracuje na organizaci výstav významných členů a výstav věnovaných jubileím významných osobností české fotografie, jako byli Jan Lukas, Leoš Nebor, Zdeněk Tmej a Karel Hájek.

Výstava APF V pohybu v galerii ČVUT - 2025

Hlasování o přijímání novych členů do APF - 2025

Hlasování o přijímání novych členů do APF - 2025

3.6. Nezlomní olympionici

Celý projekt Nezlomní olympionici vznikl v podstatě během prvního období lockdownu v naší zemi v roce 2020 až 2021. Coby sportovní fotografka Barbora neprochodila ulice a nefotila plné nemocnice jako její kolegové reportéři, ale cítila, že nějaké svědectví o aktuální situaci a naší covidové době na jaře v roce 2020 vytvořit musí. Největší zásluhu na tom, že začala pracovat na tomto projektu byl fakt, že se celý profesní život věnuje sportovní fotografii a ke sportu má velmi blízko. A možná i proto, že právě v té tobě změnila pracovní místo a stala se oficiální fotografkou Českého olympijského týmu.

Povedlo se ji zachytit přípravu dvanácti českých top reprezentantů jako je třeba kajakář Jiří Prskavec na simulátoru v zahradě, šermíře Alexandra Choupenitsche v garáži, překážkářku Zuzanu Hejnovou na střeše, kladivářku Kateřinu Šafránkovou na silnici a tenistku Barboru Strýcovou v domácí tělocvičně. Všichni trénující v nezvyklém a naprosto netradičním prostředí. Byla svědkem toho, jak naši sportovci v kombinaci s odhodláním a vášní pro sport byli i v těchto nelehkých podmínkách schopni se připravit na největší sportovní vrchol – Olympijské hry. Pracuje zde s nápadem a popírá jednotvárnost. Bezesporu se jí podařilo vytvořit obdivuhodné dílo.

Soubor Nezlomní olympionici se proslavil i po světě. Po návštěvě Ankary a New Yorku zavítal soubor jako součást výstavy Istanbul Photo Awards do samotného Istanbulu. Výstava proběhla v Bilgi University santral Istanbul Campus Energy Museum.

Za sérii sportovních fotografií získala 3. místo v soutěži Czech Press Photo 2020. Její snímky olympioniků byly oceněny i na mezinárodní úrovni, dostala se mezi 10 nejlepších v kategorii Sport na Sony World Photography Award. Celkový počet přihlášených snímků dosáhl 330 tisíc, přičemž autoři pocházeli z 220 zemí. Tato soutěž je fotografickou obdobou filmových Oscarů. A do třetice byla tato série oceněna v AIPS Sport Media Award, pořádanou Mezinárodní asociací sportovních novinářů, třetím místem. Druhé místo získala v kategorii Sport na Istanbul Photo Award 2021, kde bylo přihlášeno 96 různých národností s přibližně 15 tisíci přihlášenými fotografy.

Soubor Nezlomní olympionici zaznamenal další úspěch ve speciální kategorii Covid 19 v AIPS Sport Media Award jako nejlepší fotografické dílo.

Ringer Photo Award 2009, 2010

Ringer Axel Springer Photo Award 2011

7th Škoda Best picture Contest 2013

Nejlepší portrét sportovní fotografie 2017, kde nafotografovala zarostlého Jakuba Voráčka, kapitána českého národního hokejového týmu.

Nezlomni olympionici, Jiří Prskavec, vodní slalomář

Nezlomni olympionici, Alexander Choupenitch, šermíř

Nezlomni olympionici, Lukáš Krpálek, judista

Nezlomni olympionici, Tomáš Bábek, dráhový cyklista

Nezlomni olympionici, Zuzana Hejnová, atletka

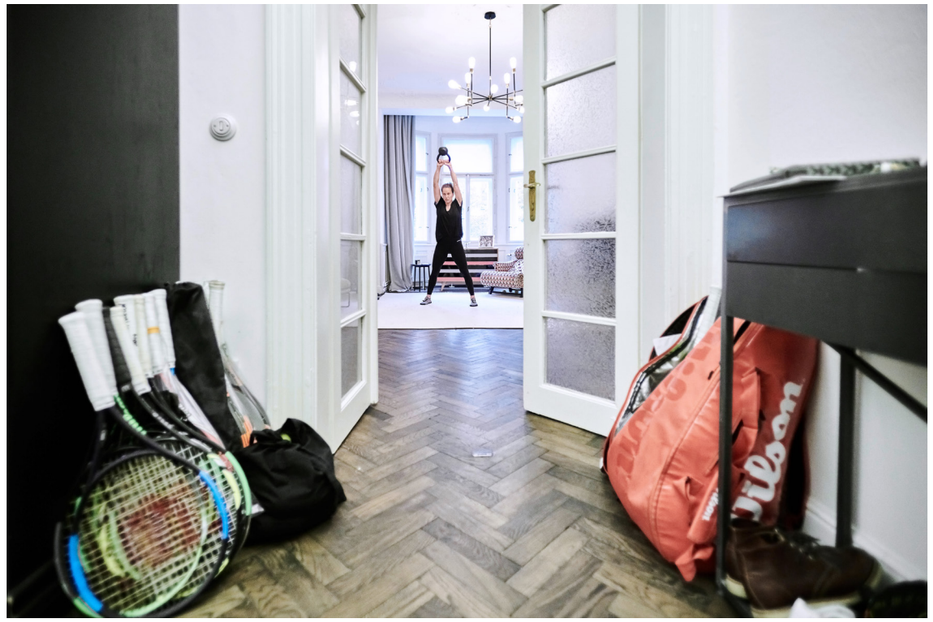

Nezlomni olympionici, Barbora Strýcová, tenistka

3.7. Olympijský deník Paříž 2024

Moje sedmé hry

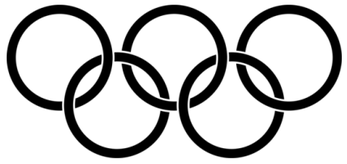

Vancouver, Sochi, Rio, Pchjongčchang, Tokio, Peking a teď Paříž. Pořád to tam je.

Jedinečnost okamžiku, nedočkavost, nervozita, vděk…postupem času přijde únava, frustrace, nespokojenost s vlastním výkonem, ale i zvláštní pocit odhodlání. Čas tu plyne jinak. Brzy ráno se vzbudíte a najednou je před půlnocí a v lepším případě končíte poradu na hotelu, v tom horším jste ještě kdesi v pařížském metru cestou na hotel.

Jste tu dva dny a máte pocit, že tu jste měsíc. Zároveň si v tom návalu emocí a myšlenek nemůžete za boha vzpomenout, kde jste byl včera ráno a co jste měl k obědu. Mám pocit, že na žádnou jinou olympiádu jsem se nepřipravovala tak dlouho a tak intenzivně. Hlavně ne v takovém týmu. Dřív, když jsem pracovala v novinách a fotila pro deník Sport, tak to bylo jiné. Člověk žil tím, co je teď. Těšil se, snil, představoval si, ale nijak výrazně jsem se nepřipravovala na to, co bude za rok, za měsíc a co všechno před tím musím udělat. Přijela jsem na olympiádu, vždycky jsem se ze všech sil snažila odvést to nejlepší, ale ta práce začínala krátce před zahájením.Teď mám nejen já, ale celý náš skvělý tým za sebou měsíce příprav a intenzivní práce, kdy jsme se snažili odvést to nejlepší, aby to teď mohlo být ještě mnohem lepší. Nabíraní obsahu dlouho dopředu, tisíce a tisíce fotek…Někdy to všechno jen tak sleduju a říkám si, že je to vlastně hustý….a že je pro mě velká čest, že u toho můžu být a že jsem z mého pohledu součást něčeho výjimečného, což si člověk pod návalem práce a emocí třeba někdy ani neuvědomuje. Díky těmhle mým už tradičním olympijským deníčkům si to za prvé můžu po čase zase připomenout, ale taky sdílet to, co ta moje práce obsahuje.

Takže deníček je tady.

Ještě patří velký díky Nikon za obrovský support.

Kdyby někoho zajímalo, co teď budu tahat v batohu tak to je:

4x Nikon Z9

1x Nikon Z8

Z 400mm/2,8

Z 70-200mm/2,8

Z 24-70mm/2,8

Z 14-24mm/2,8

16mm…a spoustu kabelů, karet, čteček

Zase to budou tři týdny s plnou polní a 20kg je normálka.

Moc díky Peak Design CZ/SK, že to mám v čem nosit.

Neděle • den - 5

Byla neděle v sedm večer a já sedla do auta před barákem…auto naložené k prasknutí, oblečení, dva kufry a jeden bágl s fotověcma, stativy, světla do ateliéru v Českém domě a kdo ví co ještě.

Chvíli jsem seděla a jen přemýšlela. Bylo to zvláštní. Nejedu fotit sportovce na trénink, nejedu ani do kanclu ani do studia něco tvořit, ale šlápnu na plyn a jedu na olympiádu…. kolem auta procházel pár se psem a já se usmála…je to vlastně hustý.

To, o čem jsme víc jak rok mluvili je tady….já jedu do Paříže na olympiádu….vyjela jsem a záhy jsem se orosila, jestli mám všechno.

Foťáky, objektivy, baterky, počítač, karty, akreditaci mám, zbytek nepotřebuju….Cíl byl jasný, nabrat kolegyni, dáchnout si na půl cesty v Mannheimu a brzy ráno hurá do Paříže. Kecaly jsme, cesta šla jak po másle než do chvíle, kdy jsme dorazily na ubytování. Teda na adresu, kde ubytování mělo být…barák vypadal podobně…teda, měl světlou omítku….zbytek už neseděl. Schránka s klíčem podle popisu nebyla nikde. Jedna navigace, druha navigace, adresa, souřadnice všechno nás zavedlo ke stejnému baráku. I pán co venčil psa v jednu ráno nám potvrdil, že adresa sedí. Jenže krabička s klíčem nikde. Ulicí tam zpátky, zpátky a tam. Taky okolo a pro jistotu projet i všechny boční. Klíče nikde. Hostitel nám kupodivu na zprávy v jednu ráno nereagoval. Výhoda byla, že se mi úplně přestalo chtít spát. Ježdění ulicí nám zabralo víc jak hodinu a úspěch se nedostavil. Takže co teď? Jedeme….olympiáda nepočká.

Domluvily jsme se s kolegyní, dokonce jsem musela slíbit, že když se mi bude chtít spát, někde si dáchneme. Dala jsem si čokoládu, Redbull a jela jsem….

Hodina, dvě, chvíli jsem poslouchala německé odrhovačky nebo sportovní podcasty, abych se naladila ….nejprve nám píplo Vítejte ve Francii, pak už se začalo rozednívat…. bylo mi jasný, že to dojedu až do cíle.

Pondělí • den - 4

První naše kroky vedly do Českého domu. To, že jsme nemohly trefit správný nájezd mě po první olympijské čtyřiadvacítce ani nepřekvapilo, křest ohněm a pařížskou dopravou dokonán.

Po bloudění a objíždění kruháčů xkrát dokola jsme to daly. Parc La villette a Českým dům v Cabaretu Sauvage. Vyložit první várku vybavení pro náš olympijský ateliér, kopnout do sebe „kolču“ a jet se ubytovat….upřímně tu cestu si už ani nevybavuju….byla dlouhá a daly jsme to. Protože čas snídaně jsme nestihly, daly jsme rychlou bagetu k obědu, vytouženou sprchu a pár hodin spánku. Spala jsem jako dudek....před chvíli jsem seděla v autě před barákem a najednou jsem se probudila a koukala na olympijskou vesnici….už tehdy bylo jasný, že to bude jízda.

A taky se mi zase potvrdilo, že olympiáda jsou hlavně zážitky a překvapení….Ale abychom zbytek dne neprospaly, v podvečer jsme vyrazily do MPC zařídit akreditaci, fotografickou vestu a první věci, které člověk potřebuje, aby mohl fungovat. Taky jsem okusila první jídlo v tiskáči. Pizza. Gumová a bez chuti prostě takovou tu, kterou by si člověk normálně nedal a tady se na ni bude těšit.

A pak hurá zpátky do Českého domu. Připravit ať as, ale hlavně se pozdravit s týmem, který byl na místě už o pár dnů dřív. Čtyři dny do zahájení a člověk cítil, jak to pulsuje…. každý ví, co bude dělat. Sítě, Czechteamtv, fotky, videa….spoustu práce, spoustu lidí….

naše srdce olympiády. Vím, že mě to bude bavit….Horší je to s cestováním mhd. To asi taková zábava nebude, to jsem pochopila hned. Uvidíme, co na to bude říkat můj orientační smysl…a musím říct, že ani cesta po půlnoci s báglem plným vybavení mi nebyla v nějakých chvílích příjemná…

Fotografické vybavení Barbory na LOH v Paříži 2024

Úterý • den - 3

Úterý bylo ve znamení příprav. Celé dopoledne jsme na ambasádě instalovali výstavu. Práce všeho druhu je naše doména, a tak se nebojíme vzít do ruky kleště nebo šroubovák. Díky klukům, co mi s tím pomohli…. Odměnili jsme se tentokrát dobrou pizzou.

Teda Ondra nás odměnil….a já vlastně měla špagety.

Odpoledne jsem vyrazila konečně na sportoviště. Naše lukostřelce čekal první trénink. Než jsem se dokodrcala na sportoviště, stálo mě to asi dvě hodiny času a trošku nervů, ale stálo to za to. Lukostřelba u Invalidovny je boží…tam jsem jela shuttlem, zpátky do MPC mhd. Můj největší kámoš je teď mobil a mapy. Tou dobou mi ještě nefungovala místní apka na transport, tak se divím, že jsem se neztratila… V MPC jsme ji s milým pánem na helpdesku zprovoznili. Řekl mi, že musím místo 3 čísel z akreditace dávat 4, připadala jsem si jak debil, usmála se a jela domů. Během dne padlo prvních 15kilometrů...je to tu všechno dost daleko.

Středa • den - 2

Středa byla zase spíš „teoretická“ než praktická. Od rána photomeeting. Hlavní photomanager projel každé sportoviště. Kde je vstup, kde jsou fotopozice, kde jsou kabely na připojení, co se smí a nesmí….a najednou byl čas oběda a já se jela přestěhovat. Ubytování, ve kterém jsme byly do teď bylo jen dočasné. Kolegyně se přesouvala do Châteauroux za střelci a já s dalšími kolegy na hotel do centra města. Cestování autem není o moc lepší než tu jezdit MHD a tak to byla akce na většinu odpoledne. Naložit věci, vyložit věci…. zvládli jsme to a na hotelu jsme se potkali se zbytkem kreativního týmu. Jsme komplet. Já a moji fotokluci jsme opět vyrazili na tour de MPC. Vesty, kabely, zprovoznit posílání, internety, všechno nastavit, seštelovat. Už se to blíží. Nevím jak, ale najednou byla půlnoc, spát se šlo ve tři….ale jsme ready.

Čtvrtek • den - 1

Už se jelo. Focení. To je nejvíc. Lukostřelci zahájili jako první soutěž ještě před zahájením. Taky to tomu odpovídalo. Plné fotopozice a stovky fotografů. Už jsem skoro zapoměla, jaké to je s někým se takhle mačkat. Všichni jsou ale zatím super. Pomáháme si a je moc fajn vidět tváře, které člověk sleduje dva roky na sítích a pak se s nimi zase potká. Odpoledne jsem ještě stihla trénink Báry Seemanové. Nechyběla další zážitková jízda pařížskou MHD. Už jsem tu přejela zastávku, vybíhala z vlaku na jedné koleji na druhou kolej…a tak jen čekám, kdy se ztratím….zatím mám ale v tandemu skvělé parťáky, kteří se v místním mhdečku cítí jak ryba ve vodě a já za nima chodím jako ocásek No a večer proběhla tradiční photoparty pro všechny fotografy. Je to spíš takové setkání. Poslední OH se bez toho museli obejít kvůli covidu, ale letos nám připravili prima večer na krásném místě. Všichni jsme tam jeli rovnou z focení, drese code byl místo sukně a košile bágl a kufr s foťákama, ale jsem ráda, že jsme to cestou na hotel stihli a na chvíli vypli a dali si něco dobrého, protože zítra začínáme a pojedeme skvělý věci.

Sledujte sítě olympijského týmu a fanděte sportovcům.

Věřím, že to bude božíí

Pátek • den 0

Oujeee, je to tady. Dnes to vypukne. Kdo mě dobře zná, tak ví, že jsem..nooo, já tomu říkám realista. Někdo říká, že pesimista, protože vidím věci černě…ale to ne, já jen vždycky počítám i s tou nejhorší variantou, protože se prostě stát může…Ráno jsem se tedy probudila lehce nervózní s myšlenkami na to, co vše se může stát. Naštěstí se nestalo nic z toho, ale zároveň nic z toho, co se stalo, mě nenapadlo.

V 11 dopoledne byl photobreefing určený k zahájení. Bylo to samozřejmě pro všechny úplně nové. Na zahajovací ceremoniály člověku nestačí fotoakreditace, ale potřebuje ještě speciální ticket. My, jako Česko jsme jich dostali pět. Dva lístky do rohu na Trocadero, dva lístky na most a jeden lístek na stranu řeky. Já konkrétně vyfasovala místo na mostě. Na photomeetingu nám řekli vše důležité a hlavně si nás rozřadili podle fotopozic do skupin. Já měla označení pozice prs19 na mostě Passerelle Lépold-Sédar-Senghor. Slibovali nám, že odtud je very naaaajs bjutifl backdrop. Po meetingu jsme se seřadili před MPC kde na každou skupinu čekal přidělený photomanager s cedulkou, který měl za úkol nás na dané místo dopravit. Bylo to vtipný, bláznivý….stovky fotografů na jednom místě… kdyby člověk přepočítal cenu vybavení nás všech, stálo tam několik miliónů.

Jeden photomanager překřikoval druhého, fotografové zmateně pobíhali a hledali si toho svého, až to vzal do ruky Rich. Vylezl si na lávku a začal všechny svolávat. Rich byl ten náš. Známe ho už z minulých OH, takže jsme vyrazili jako poslední….jak říkal můj kolega, „připadali jsme si jako na táboře a zrovna jsme vyrazili na puťák s plnou polní“. Rich nás vtáhl na vlak. Vlak měl zpoždění asi proto, že přes noc proběhlo pár žhářských útoků právě na vlakovou dopravu. Po dvaceti minutách čekání se na tabuli objevila další hodina a tak Rich pokynul a tentokrát jsme zkusili metro. Jeden přestup, druhej, stovky lidí a snad stovky kilometrů chůze, než jsme došli od metra k našemu mostu. Asi s 30 kily na zádech se Vám zdá každý metr o kus delší, takže nevím, kolik jsme šli, ale bylo to fakt sakra daleko….kdyby mi byly tři a šla by vedle moje máma, asi bych řekla „Mami vem mě“....

Jenže to nešlo…než jsme k mostu došli, byla jsem splavená jako kůň. Most byl před námi. Hurá. Jen ještě odstranit ten plot, co stojí před ním....Další čekaní…

5 min, 10 min….30 min. K našemu nervóznímu Richovi po hodině odněkud přispěchal i šéf Pascal. Vzhledem k tomu, že do zahájení zbývalo asi 5 hodin, říkala jsem si, že mají kluci pořád čas to vyřešit. Pascal se usmíval, ale asi hodinu v kuse někomu volal. Mezitím jsme se všichni vyvalili na zem. Čekali jsme asi dvě hodiny, každý dojedl poslední zásoby jídla, mezitím most prohlédli psovodi, armáda, která otevírala i kanály. Bylo to hustý, ale nakonec nás na most pustili. Všichni vyběhli, aby si zabrali to nejlepší místo. Nalepili jsme se na zabrádlí a začali horlivě vyhlížet posádky, ale záhy nám bylo sděleno, že kvůli bezpečnosti nemůžeme být tak blízko a Rich ukázal na odstřelovače na střeše naproti. A tak jsem si říkala, že to až tak boží místo nebude…čekali jsme dál….trochu mě vyděsilo, když na most najednou naběhlo asi 50 policajtů, ale vše bylo ok, jen ohlídali fanoušky, kteří šli přes most na svoje místo….no a jen co se na obzoru objevila první výprava Řecka, začalo jemně pršet. Nevím, kdo to objednal, ale byl přesný. Od té doby se déšť jen zintenzivňoval. Taky nám vlastně zapomněli říct, že na tom našem mostě, bude probíhat jedno z vystoupení ceremoniálu a my budeme muset pod most odkud snad taky něco vyfotíme…

Kdo sledoval zahájení a viděl pianistu na mostě, tak ten hrál přesně nad námi. Tou dobou už lilo jako z konve…kapky deště mi tekly už i pod bundou a já si říkala, že lepší zahájení jsem asi nezažila.

Než přijeli naši, krom deště se Paříž zahalila do tmy. Kdo rozumí focení, tak pochopí, že to bylo úplně na ho…..a ještě aby toho nebylo málo, když jsme asi po osmi hodinách čekání uviděli naši loď, byli vlajkonoši na druhé straně od nás. Tak jsme jako blázni s kolegou vyběhli nahoru na most, kam už se mohlo, abychom zjistili, že Maruška s Lukášem s vlajkou zase přešli na druhou stranu. Tak jsme zase sprintovali dolu. Buch, buch, buch…..buch, buch, buch. Pár fotek jak přijíždějí, pár fotek jak odjíždějí. Rychle prohodit foťáky. Dlouhé sklo, kratší sklo a to bylo všechno. Hrozný. V hlavě jsem měla

LOH Paříž 2024 - slavnostní zahájení

všechny ty vizualizace, Eifelovka, západy sluníčka….a mezitím mi stékaly kapky deště po zádech a ponožky jsem mohla ždímat. Hrozný. Říkala jsem si, že chci pryč.

Čekala nás ale ještě cesta k místu, kde se zapaloval olympijský oheň. Lilo, my na sebe navěsili všechno vybavení a následovali kroky Pascala a Riche. Pripojili se i další skupinky fotografů z jiných míst a mezitím, co zpívala Celion Dion a celá planeta sledovala to, co se děje kousek od nás, my stáli v potemnělém parku a kapky dopadající na foťáky tomu všemu dodávaly ten pravý pocit výjimečnosti….až dojedu domů, mrknu na to ze záznamu...

Vždycky to není takové, jak si člověk představuje, ale o to větší zážitek to je….na druhou stranu to je i frustrace. Jen si představte, přijdete nad ránem na hotel úplně zmrzlý a promočený, zapnete ig a vidíte dechberoucí galerky…snažím se uklidnit tím, že agentury tu

mají desítky fotografů a lepší místa, ale i tak to moc nepřidá…no nic….doufám, že divákům a sportovcům se to líbilo a pršelo jim štěstí…my fotografové úplně nadšení nebyli, ale zážitek to byl.

Sobota • den 1

Probuzení do nového rána v našem pokoji bylo boží. Všude rozvěšené oblečení, pláštěnky, batohy, na manželské posteli mi společnost dělaly foťáky a objektivy, aby se přes noc pořádně vysušily….Mám tu tři kolegy, jeden kraluje v Českém domě a dva mi pomáhají se sporty. Jeden vyrazil na tenis, druhý už ani nevím kam a já namířila na cyklistiku. V poslední době mě dost začalo bavit ji fotit, tak jsem byla ráda, že na ni můžu jít. Navíc se jelo městem. Startovalo se s pozadím Invalidovny. Bylo to boží. Teda, bylo by to božejší, kdyby nepršelo. Na pozici nás zase odváděl photomanager, od tiskáče to byla docela štreka a když jsme dorazili, už bylo narváno. Nejprve jely holky, pak kluci…bylo to pro změnu x hodin na dešti. Pro nás už žádná novinka a docela jsme se u toho i pobavili. Pro lepší záběr jsme všichni klečeli nebo leželi v kalužích a vystrkovali foťáky pod plotem…. takovy klasický čočky v akci. Jen co závody skončily a poslali jsme fotky, déšť ustal. Jak jinak. Byl to relativně volnější den. Po kolech jsem měla jít ještě na beďas, ale protože jsem byla zase komplet promočena, vyrazil tam kolega @martinflousek , který celý den čekal, až začne tenis, který nakonec kvůli dešti vůbec nezačal. Když jsem dorazila domů, začalo tradiční sušení foťáků a první jidlo. Zatím je to tak, že oběd i večeři spojujeme v jedno kolem půlnoci v Mekáči, co máme naproti hotelu….myslím, ze tělo do plavek letos budu mít báječné.

Neděle • Den 2

Budíček před osmou, to je vlastně strašně dobrý…zatím nás tu nepotkalo žádné vstávání v pět, šest, což není nic neobvyklého. Vydatná snídaně. Jogurt, vajíčka, šunka, sýr, okurka, černý čaj, džusík…občas něco sladkého. Připadám si jako autista, ale tuhle rutinu tu jedu každý den od zahájení. Pak hned hurá do ulic. Dneska na šerm. Těšila jsem se strašně moc. Krásné prostory Grand Palais tomu dodávají neuvěřitelné kouzlo. To, že je občas ještě něco nedodělané, člověk vlastně přejde snáz….takže mě nerozhodilo ani to, že jsem nemohla najít vstup, prošla jsem někudy kudy jsem neměla, ale byla jsem tam. Fakt krásný. To, jak mě strašně štve se tady každý den vláčet s drahou a těžkou technikou městem, mi kompenzují ta nádherná místa, na kterých se soutěže odehrávají. Na programu byla soutěž jednotlivců v kordu. Teda, ono se toho děje během dne tolik, že by se člověk nejradši rozkrájel, aby byl všude tam, kde si přeje být....ale to nejde…a byla jsem moc ráda, že jsem zrovna tam. Šerm mám ráda. Je to krásný sport, baví mě fotit, je fotogenický, místo je krásné a ten den to bylo navíc speciální. Když fotím, snažím se být maximální profík. Soustředím se, nikdy sportovcům nefandím, neraduju se, neprojevuju emoce. Ne proto, že bych je neměla nebo ne proto, že bych jim nefandila nebo nepřála, ale prostě proto, že moje role je v tu chvíli úplně jiná. Dneska to bylo ale trošku speciální. Náš šermíř Jirka Beran @jiriberan82 už před OH oznámil, že ukončí svou kariéru. Byl to jeho poslední závodní den v jednotlivcích. Bylo to strašně zvláštní. Čekala jsem už na svém místě před planší, kde měl Jirka zápasit a byla jsem tak zvláštně nervózní. To se mi na OH ale docela stává často. Záleží mi na tom strašně moc, je to důležité, a tak je člověk prostě nervózní…dnes to ale bylo jiné. Jirku čekal silný soupeř, navíc domácí Francouz ….a hala byla natěšená.

Jirka vyšel z útrob, tím svým protáhlým krokem došel vedle rozhodčí, cestou si mě všiml, usmál se na mě, pokynul….a jak tam tak stál…s úsměvem a hrdě, mě to normálně dojalo.

Bylo to strašně zvláštní, hezký a silný. Naproti němu, kousek vedle mě stál jeho taťka, který byl určitě nervózní, ale zároveň i z něj byl cítit klid. A bylo to fakt strašně zvláštní… během focení se snažím oprostit od emocí, ale i tak se mi prodraly slzy do očí…ani nevím proč, ale když to píšu, tak vlastně zase. Za celou dobu, co fotím jsem brečela u focení jen dvakrát a to bylo vždy hodně smutné události ….tohle ale naštěstí nebyly smutné slzy… fakt to byly oči orosené dojetím. Jirka tam tak hrdě a klidně stál, pár metrů od něj byl jeho taťka a trenér, jeho holky ho sledovaly z publika a bylo to prostě takové hezké být u toho…..a tak jsem měla foťák přilepený u oka, než to přešlo. Ale možná jsem třeba jen stará a dojme mě už všechno S Jirkou jsme se poznali na OH v Riu. Nebo lépe řečeno díky OH v Riu. Tehdy jsem ještě pracovala v novinách a vůbec jsem netušila, kdo Jirka je nebo že existuje. Nebyla jsem ho ani na OH fotit, ale po návratu jsem ho fotila po rozhovoru, který jsme s ním dělali do magazínu deníku Sport. Jirka vypadl v Riu v prvním kole, ale v prodloužení si nechal dobrovolně zrušit neplatný zásah, který mu rozhodčí připsal. Získal za to mezinárodní cenu fair play. Tehdy jsme si s kolegou říkali, že to je sympaťák....

Pár měsíců po OH Jirka uspořádal šermířský turnaj a posezení pro novináře, kteří na OH byli. Řekla bych, že tehdy začal Jirka šířit osvětu českému šermu, já si tehdy zamilovala šerm a poznala partu skvělých lidí a dnes už i kamarádů. Tou dobou by mě asi nenapadlo, že budu fotografkou olympijského týmu, ale když jsem před čtyřmi lety poprvé na FB napsala, že přecházím ze Sportu do ČOV, Jirka mi to okomentoval „Báro, vždycky klobouk i masku dolů před tvojí fotografií, zápalem pro věc a lidským přístupem. Jseš jedinečný klenot pro olympijský tým a všechny české sportovce. Hodně štěstí.

LOH Paříž 2024 - kordista Jakub Jurka v boji o bronz

Možná hloupost, ale dodnes si tu zprávu pamatuju (i když teď jsem si ji našla, abych to nepopletla a bylo to přesné) a já se tehdy samozřejmě strašně těšila, ale zároveň se i bála a zpráva od Jirky mi dodala spoustu odvahy, ale zároveň i důvěru v sebe a v to, že to bude dobrý. A je to dobrý. S Jirkou se od té doby vídáme na spoustě akcí a společně tvoříme a pomáháme nejen šermu, ale i českému sportu. Sport a focení miluju nejvíc a mám neskonalé štěstí, že to co mám nejradši můžu dělat. Ale ještě radši sem, že díky tomu všemu

je můj život plný skvělých lidí a tak jsem ráda, že jsem tam s Jirkou mohla v ten den být. Byl to krásný zážitek. A už jsem zase dojatá….takže jsem fakt stará a rovnou se tedy raději přehoupnu na odpolední beach. Kluci šermíři bohužel vypadli všichni, a tak jsme se s kolegou přesunuli na beach. Nejprve hráli naši kluci a od deseti večer naše holky a řeknu Vám, že to je boží. Kdo tohle vymyslel a postavil pod Eiffelovku kurty, by zasloužil metál. Fotku s Eiffelovkou, hřištěm a západem slunce tu musí mít každý fotograf...takže ji mám i já. Je to fakt fenomenální a naprosto jedinečné…..

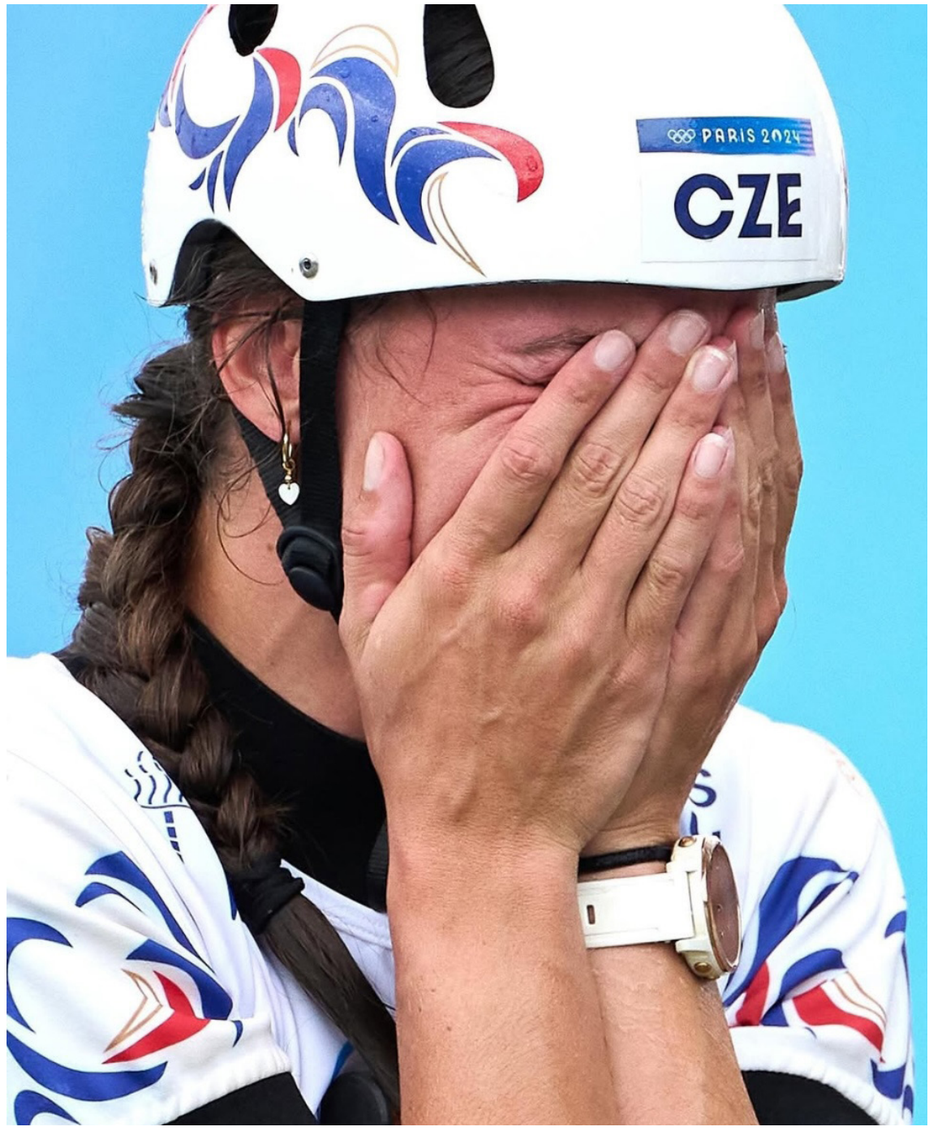

LOH Paříž 2024 - Gabriela Satková, vodní slalomářka

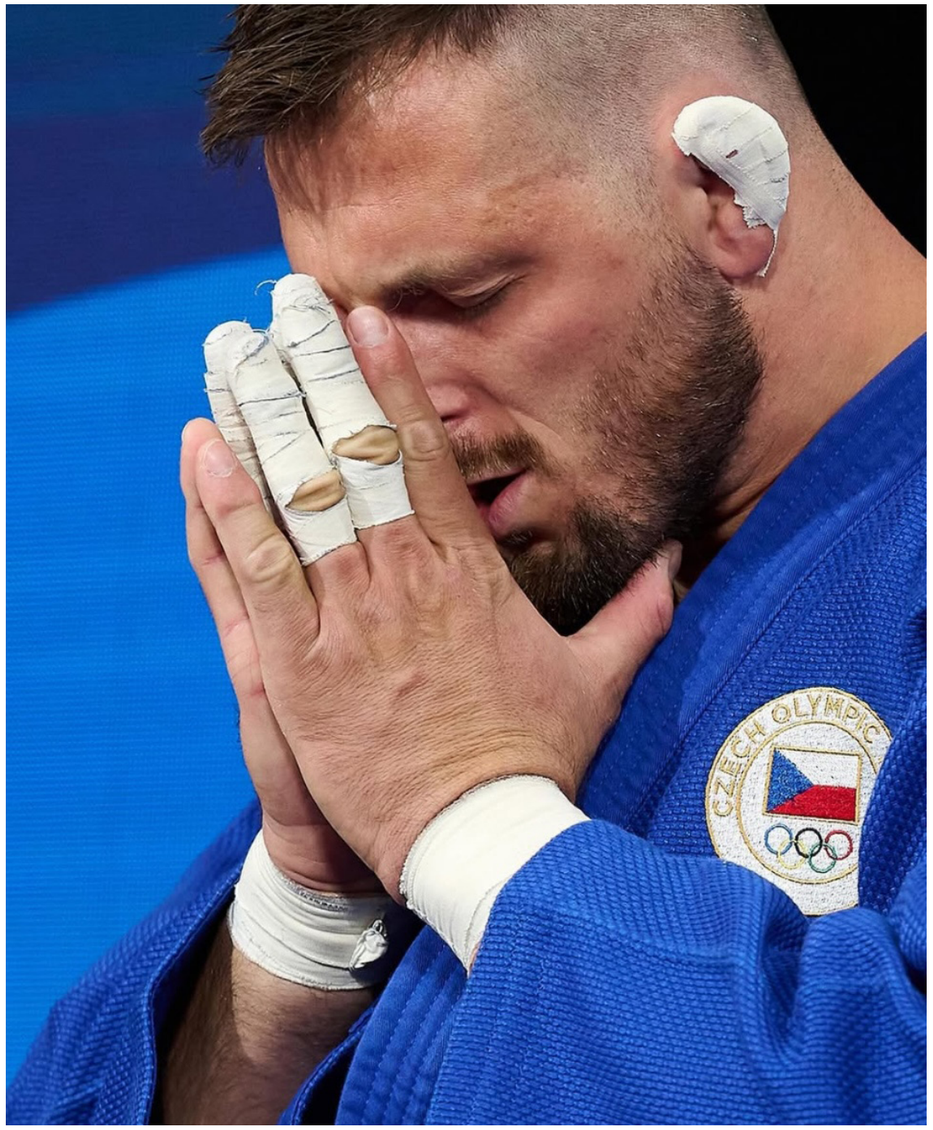

LOH Paříž 2024 -Lukáš Krpálek, judista

LOH Paříž 2024 - radost českých kordistů. Jiří Beran, Michal Čupr, Martin Rubeš, Jakub Jurka

3.8. Reflexe okolí – názory přátel a kolegů

3.8.1. Jiří Kejval

Český sportovní funkcionář, podnikatel a od roku 2012 předseda Českého olympijského výboru. Během aktivní sportovní kariéry reprezentoval ve veslování a osmnáct let stál v čele Českého veslařského svazu.

Bára na první pohled působí křehce a nenápadně. Rozhodně by nikdo nečekal, že se věnuje sportovní fotografii, což byla do nedávna, díky těžkému fotografickému zařízení, výsada mužů. Po bližším seznámení každý pozná v Báře ženu, která má jasně postavené hodnoty. Umí si v kolektivu získat respekt a prosadit svůj názor. Ačkoliv sportovní fotografie je do určité míry individuální disciplína, Bára je nepochybně týmový hráč. Nemálo energie věnuje, mimo vlastního focení, i historii sportovní fotografie, organizování fotografických archivů, pořádání výstav a vydávání knih o sportovní fotografii. Báru mám moc rád; moc nemluví, ale o to více dělá. Navíc má přesah ze sportu do oblasti volného umění, architektury, designu a to se cení.

3.8.2. David Těšínský

Nezávislý fotograf a spisovatel, Barbora ho učila na středním odborném učilišti v Praze.

Bára je docela tichá, podle mě spíš introvert. Když nás přišla učit do druháku, taky ji bylo asi o pár let víc než nám všem a bylo to pro nás všechny takový zvláštní a byla docela vážná a i přísná a to nám hodně vadilo – i když jsme už měli všechno hotovo a jiný mistři by nás pustili jako v jiných ročnících, tak my jsme tam museli sedět klidně ještě 2 hod. a nebo bejt jenom před školou a kouřit, ale nenechala nás odejít. To spíš je třeba brát s nadsázkou, ale je to fakt. Ale jinak byla docela iniciativní a svoje studenty se snažila nějakým směrem posouvat, pokud měli zájem.

3.8.3. Tibor Alföldi

Komunikační konzultant na volné noze. Barboru přijímal do deníku Sport.

Bára je absolutní profík. Je vidět, že ji ta práce strašně baví, je tomuto řemeslu oddaná. Umí nejen fantasticky splnit jakékoliv zadání, ale je schopna si kreativně vymýšlet také svoje vlastní nadčasové projekty. Neodmítne žádnou práci, i tu nejméně zábavnou. Je to velice inteligentní

člověk s přehledem ve sportu a přesahem mimo něj. Je upřímná a vždy se snaží věci posouvat a dělat jinak a lépe.

Naštěstí nemusím pouze vzpomínat, spolupracuji s ní i nadále velice intenzivně na mých projektech a jsme v častém kontaktu. Svou práci bere zodpovědně a vidí věci v souvislostech. Pracovala na sobě dlouhé roky praxí v médiích, studovala, a snažila se nespadnout do stereotypu. Precizně ovládá techniku a je nesmírně pracovitá. A samozřejmě má jakýsi výjimečný dar na kompozici a neotřelé nápady. Určitě se pozitivně v její práci projevuje její emoční stránka. Umí se pro věci nadchnout.

I když je nevysoká a hubená, je to velmi silná osobnost mentálně. Ve sportovním světě je obrovské konkurenční prostředí, přesto se v něm dokáže prosadit. Nikoliv úlitbami, podlézáním či zákeřnostmi, ale svou obětavostí a perfektní prací. Navíc je to velmi milá a absolutně férová osobnost v soukromém životě.

Na Báře bych něměnil nic. Maximálně bych jí přál trochu víc zdravého sebevědomí a schopnosti si za svou práci říct o něco větší odměnu. Rozhodně si ji zaslouží. Ať zůstane taková, jaká je. A přeju ji trochu víc času na soukromý život.

3.8.4. Jiří Beran

Český olympionik a bronzový medailista z letních olympijských her v Paříži.

Barboru jsem poznal při focení deníku Sport po olympiádě v Riu a pamatuji si ten moment. Fotili jsme v Holešovicích, u moderních budov, a tehdy mě zaujaly především krásné fotografie, které vznikly během velmi rychlé a milé přípravy. Bára byla naprosto skvělá a všechno rychle připravila, zaujalo mne s jakou citlivostí se ke mně chovala. Ty fotky mě s neuvěřitelně zaujaly, i když jsem už do té doby měl za sebou dost zkušeností s fotografováním. Ale u Báry mě celá ta práce opravdu nadchla. Hlavně mě ale zaujala jako osobnost. Je velmi milá, tichá, vlastně se ani úplně nehoní za pozorností, což bylo na začátku zvláštní, protože jsem byl zvyklý spíš na sportovní fotografy, kteří jsou úplně jiní. U Báry je to jinak – dělá věci jednoduše, přirozeně, s láskou, velkým citem a respektem k lidem, které fotí. Není to vůbec běžné.

Od té doby jsme se začali častěji vídat na různých sportovních akcí. Mám Báru opravdu rád, protože je nejen profesionální, ale hlavně je skromná a velmi příjemná osoba. Její energie je neskutečná a právě ta je to, co se skrývá za jejími fotografiemi. Vyzařuje ji přes její práci a dělá z ní skutečnou výjimečnost. Její fotografie nejsou jen o místě, ale především o správně zachyceném momentu, o pečlivé přípravě a znalosti pohybu. To je, dle mého názoru, její velký talent. A navzdory tomu, že je spíš tichá a introvertní, umí svým přístupem zapůsobit na lidi, dostat z nich energii, kterou možná ani sami nečekali.

Jedním z nejpamátnějších zážitků z poslední doby bylo focení kolekce Mušketýrů, kdy jsme spolu strávili celý den. Nafotili jsme fotky s klukama z týmu, což byla skvělá zábava, a fotografie vzniklé během toho dne budou mít pravděpodobně dlouhou životnost. Na rozdíl od klasických sportovních fotek jsou spíš portréty, a já je mám opravdu moc rád. Samozřejmě jsem byl také velmi rád, když Bára byla u našeho bronzového úspěchu v Paříži. Také jsme měli možnost fotit na ambasádě v Paříži, kde jsme Báru vzali mezi sebe, a udělali jsem si s ní fotografii. Jsem rád, že mám takovou vzpomínku s Bárou zachycenou.

Přeji Báře, aby si udržela svou energii, profesionalitu a vášeň, kterou předává mladým fotografům. Její práce, přístup a přirozenost je velmi důležitá, nejen pro nás, sportovce, ale i pro celou sportovní fotografii. Pro mnoho mladých fotografů je právě ona velkým vzorem a jak říkají mladí správně fotomámou:-)

Její energie je neuvěřitelná a podle mě je někdy opravdu těžké ji udržet, zvláště když je práce tak náročná a často se dělá téměř nonstop.

Fotografie v našem sportu jsou totiž o přesném zachycení správného výrazu, momentu a pohybu. A právě Báře se to daří – umí vycítit ten pravý okamžik, i když to je často otázka milisekund.

Rád bych jí přál, aby měla více času na sebe a stále si zachovala radost ze sportu i jeho focení, ať si sport i nadále užívá a zachycuje ty pravé okamžiky.

Ať jsou kolem ní jen lidé, kteří ji podporují, dodávají energii a inspiraci, a já se těším na další setkání, kávu a nové krásné fotky.

Pozvánka na výstavu

3.9. Životopis v datech

1985	Narození
1991-2000	Základní škola Ke kateřinkám, Praha 11
2000-2003	SOU služeb Novovysočanská. Obor Fotograf
2003-2005	SOU služeb Novovysočanská. Nástavba podnikání v oboru obchodu a služeb
2005-2006	Pracovala jako fotolaborantka v podniku Kodak expres
2006-2008	SOU služeb pracuje jako učitelka odborného výcviku
2008-2020	Stává se fotografkou deníku Sport
2009	Focení první velké sportovní akce MS v lyžování v Liberci
2010	ZOH Vancouveru – první olympijské hry
2012	Členka českého florbalu žen
2014-2020	Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě (univerzita) Studijní program: Institut tvůrčí fotografie, árské studium
2014-2020	Vyšší odborná škola žurnalistiky a nových médií – pedagog
2014	Vítězka CPP
2014	ZOH Soči
2015	Ocenění Fair play, za pomoc zraněné soupeřce
2016	LOH Rio de Janerio
2017	První místo v soutěži sportovní fotografie za portrét Jakuba Voráčka
2018	ZOH Pchjongčchang
2018	Výstava Prvních deset v Nikon Photo Gallery
2020	Oficiální fotografka Českého olympijského teamu
2020-	Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě. Studijní program: Institut tvůrčí fotografie, magisterské studium
2021	Cena diváků CPP – 2. nísto
2021	LOH Tokio
2021	Nejlepší fotografie AIPS Sport Media Award v kategorii Covid 19
2022	ZOH Peking
2024	LOH Paříž

Samostatné výstavy

2018: „Prvních deset“, Nikon Photo Gallery, Praha

2019: „Sportovní momenty“, FotoŠkoda – Mini Galerie, Praha

2022: „Nezlomní olympionici“, Galerie Kupe, Opava

2022: „Sport očima Barbory Reichové“, FotoŠkoda – Mini Galerie, Praha

2024: „Barbora Reichová: Nezlomní olympionici v Paříži“, Muzeum fotografie a moderních obrazových médií, Jindřichův Hradec

2024: Olympijské hry, České velvyslanectví v Paříži, Paříž

2024: Paralympijské hry, Senát Parlamentu ČR, Praha

Vybrané skupinové výstavy

2014, 2016-2021, 2024: Czech Press Photo, Staroměstská radnice nebo Národní muzeum, Praha

2017-2018: Sportovní fotografie roku, Staroměstská radnice, Praha

2021: Istanbul Photo Awards, Ankara, New York

2021: 31. Měsíc fotografie, Open Gallery, Bratislava – Opava Girls | Opava Women

2022, 2024: Sportovní fotografie roku, Czech Photo Centre, Praha

2025: V Pohybu, výstava členů APF, Galerie FSv, Praha

2025: Czech baseball heritage night, České velvyslanectví ve Washingtonu, USA

Vybraná ocenění

Czech Press Photo – Nikon Sport Award 2015

Cena fair play 2014 (Český olympijský tým) – pomoc zraněné florbalistce

Sportovní fotografie roku 2017 – 1. místo, sportovní portréty

Sony World Photography Awards 2020 – shortlist (Top 10), kategorie Sport

AIPS Sport Media Awards 2020 – zvláštní ocenění

Istanbul Photo Awards 2021 – 2. místo, série Sport

Czech Press Photo 2021 – 1. místo, cena dětí

Sportovní fotografie roku 2022 – 1. místo, individuální sport

Sportovní fotografie roku 2022 – 1. místo, portrét

Barbora, foto: Marta Režová

4. Závěr

Tato práce si kladla za cíl okrajově představit čtenářům historický vývoj reportážní a sportovní fotografie, a to prostřednictvím profilu jedné z nejuznávanějších sportovních fotografek v České republice i v zahraničí.

Čtenáři mohou ocenit pohled do zákulisí sportovní fotografie, a to zejména v kontextu olympijských her. Barbora může sloužit jako inspirace a motivace pro další fotografy nejen v oblasti sportovní fotografie.

Po přečtení této práce si čtenář nepochybně uvědomí, že sportovní fotografie je dynamická a fascinující disciplína, která nabízí jedinečnou příležitost zachytit neopakovatelné momenty.

4.1. Přínos Barbory Reichové pro společnost a sport

Barbora Reichová se během své kariéry stala výraznou osobností české sportovní fotografie nejen díky svému talentu, ale i díky přístupu, který do tohoto oboru přináší. Její fotografie neslouží jen jako obrazová dokumentace sportovních výkonů, ale vyprávějí příběhy. Zachycují emoce, atmosféru, napětí i chvíle, které na první pohled nejsou vidět. Radost, zklamání, soustředění nebo klid před bouří. To vše dělá z jejích snímků mnohem víc než jen vizuální záznamy.

Její práce má významný vliv na to, jak vnímáme sport. Díky jejím fotografiím se sport stává přístupnějším, lidštějším a emotivnějším. Nezobrazuje jen vítěze a poražené, ale i každodenní realitu sportovců. Dřinu, únavu, naději i radost z pohybu. Právě tím přibližuje sport širší veřejnosti, a zároveň pomáhá vytvářet pozitivní obraz českého sportu doma i v zahraničí.

Důležitý je i její vliv na samotnou sportovní fotografii. Nastavila vysokou laťku nejen po technické stránce, ale i v estetickém a etickém přístupu. V době, kdy je snadné fotografie upravovat nebo inscenovat, se Barbora drží autentického zachycení reality a i díky tomu si získala respekt v oboru.

Zároveň je důležitou postavou pro zviditelnění žen ve světě sportovní žurnalistiky. V oboru, který bývá tradičně spojován spíše s muži, působí jako inspirace a důkaz, že talent a nasazení nejsou otázkou pohlaví. Její úspěchy od Czech Press Photo po práci pro Český olympijský výbor ukazují, že ženy mají v tomto prostředí své pevné místo.

V neposlední řadě přináší do své práce i osobní zkušenost ze sportu, jako bývalá florbalistka rozumí sportovnímu prostředí zevnitř. Díky tomu dokáže citlivě vystihnout situace, které by jinému fotografovi mohly uniknout.

Barbora Reichová tak významně ovlivňuje nejen vizuální podobu sportu v médiích, ale i to, jak se o sportu mluví, jak se vnímá a jakou roli v něm hrají lidé bez ohledu na to, zda stojí na stupních vítězů nebo za hledáčkem fotoaparátu.

Použité zdroje

Akademické práce

PELIKÁN, Jan. *Hystorie, vývoj a nové směry ve fotografii se zaměřením na sportovní fotografii,* Bakalářská práce, vedoucí Libor Krsek, Vysoká škola ekonomická v Praze, 2017

GÉLA, František. S*oučasná sportovní fotografie v českém denním tisku.* Bakalářská práce, vedoucí PhDr. Alena Lábová, Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze, Institut komunikačních studií a žurnalistiky, Katedra žurnalistiky, 2012

HEJBAL, Dominik, *Stanislav Tereba , jeho kariera a fotografický styl*. Bakalářská práce, vedoucí doc. Mgr. MgA. Filip Láb Ph.D., Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze, Institut komunikačních studií a žurnalistiky, Katedra žurnalistiky, 2017

KLÍMA, Lukáš. *Sportovní fotografie od počátku po současnost*. Bakalářská práce, vedoucí PhDr. Hugo Schreiber, Univerzita Jana Amose Komenského Praha, 2015.

LUKŠŮ, D. *Počátky sportovní žurnalistiky na stránkách periodického tisku na přelomu 19. a 20. století. Sport jako součást českého masového tisku*. Disertační práce, vedoucí Doc. PhDr. Barbara Köpplová, CSc. Fakulta sociálních věd Univerzity Karlovy v Praze, Institut komunikačních studií a žurnalistiky, Katedra mediálních studií, 2011.

Internetové zdroje

Historie fotografie. In: Wikipedie Otevřená encyclopedie. Dostupné z: https://cs.wikipedia.org/wiki/Historie_fotografie

SCHEUFLER, Pavel. *Počátky české sportovní fotografie* [online]. [cit. 2017-04-29]. Dostupné z: http://www.scheufler.cz/cs-CZ/files/2431/Sport.pdf

HANÍK, Zdeněk a MACHYTKA, Matěj. *Přes příkop*. Podcast, Dostupné z https://ceskepodcasty.cz/podcast/pres-prikop

Zvětšenina. Podcast, Dostupné z https://ceskepodcasty.cz/podcast/zvetsenina

https://www.asociacefotografu.com/cz

https://www.fotoskoda.cz/blog/

https://www.sportin.art/cs

https://www.fomei.com/blog

https://www.mujrozhlas.cz/sportovni-rozhovory

https://podcasts.apple.com/

https://art.ceskatelevize.cz/inside

Seznam použité literatury

MRÁZKOVÁ, Daniela. *Příběh fotografie*. 1. vydání originálu. Praha: Mladá fronta, 1985.

BIRGUS, Vladimír a MLČOCH, Jan. *Česká fotografie 20. století*. Praha: Kant, 2010. ISBN 978-80-7437-026-7

MRÁZKOVÁ, Daniela a REMEŠ, Vladimír. *Cesty československé fotografie*. Praha: Mladá fronta, 1989.

KLAMAR, Joe. *Naučte se fotografovat sport kreativně.* Brno: Zoner Press, 2009. ISBN 978-80-7413-032-8.

KOZÁK, M. *Velká kniha sportovní fotografie*. 1. vyd. Brno: Computer Press, 2010. ISBN 978- 80-251-3247-0.

ANG, Tom. *Základy digitální fotografie.* 1. vyd. Brno: Computer Press, 2013. ISBN 978- 80-251-4149-6.

Rejstřík

A
Adamson 33
Altschul, Pavel 17
Arbus, Diane 30, 31

B
Ballet, Paulina 45
Bartůšek, Jan 21
Beau, Jules 37
Beneš, Marián 44
Beránek, Michal 52
Birgus, Vladimír 23
Bourke-White, Margaret 29, 31
Brandeis, Jan Adolf 41
Bruner-Dvořák, Rudolf 15, 16

C
Cága, Jan 43
Capa, Robert 14
Cartier-Bresson, Henri 14
Cudlín, Karel 24

Č
Červený, Michal 43
Čížek, Michal 43

D
Daguerre, Louis Jacques Mandé 13
Dias, Pavel 21
Divíšek, Martin 26, 43
Drbohlav, Karel 18
Dvořáková, Alena 25

E
Erben, Eduard 43

F
Fafek, Emil 41
Fárová, Anna 21
Ferrato, Donna 30, 31
Flousek, Martin 82
Frič, Albert Vojtěch 16
Fridrich, František 40, 41

G
Goldin, Nan 51

H
Hájek, Karel 17, 18, 19, 70
Hanke, Michael 43
Haven, Mogens von 39, 40
Heckel, Vilém 21
Hill 33
Hochová, Dagmar 21
Hrubý, Karel Otto 19
Hucek, Miroslav 21
Hůrka, Otakar 41

Ch
Chochola, Václav 18, 19

J
Jaroš, Milan 26
Jasanský, Pavel 24
Jindra, Jan 24
Jirsa, Václav 41, 43
Jírů, Václav 19
Josek, Petr David 43
Jungrová, Alžběta 26, 27

K
Kamaryt, Michal 43
Kavan, Ondřej 24
Klicperová, Lenka 26
Kliment, Petr 70
Koblic, Přemysl 17, 19
Kolář, Viktor 21, 22, 24, 25
Koliš, Jiří 47
Kotek, Lubomír 24
Koudelka, Josef 21, 22, 23, 24
Kozák, Martin 43
Kratochvil, Antonín 28
Krupař, Stanislav 26
Kučera, Jaroslav 21, 24
Kyndrová, Dana 23

L
Leavy, Adelaide 45
Legner, Jaroslav 52
Lhoták, Zdeněk 23, 43
Loos, Ivo 21
Ludwig, Karel 19
Lukas, Jan 19, 70
Luskačová, Markéta 21

M
Mára, Pavel 53
Marco, Jindřich 19
Martinovský, Miroslav 42, 52, 53
Mazač, Pavel 52
Moucha, Josef 24
Muybridge, Eadweard 35

N
Navrátilová, Markéta 45, 46
Nebor, Leoš 70
Niépce, Joseph Nicéphore 13
Novák, Karel 59
Novotný, Michal 43
Novotný, Miloň 21

P
Pekárek, Jiří 48
Pilmann, Josef 41
Plicka, Karel 17
Podestát, Václav 3, 25, 97
Polášek, Miloš 21
Pretty, Adam 52
Provazník, František 47

R
Rámos, David 52
Reach, Zikmund 16
Režová, Marta 92
Riefenstahl, Leni 15
Richter, Viktor 19
Riis, Jacob Augustus 11, 14
Růžička, Michal 25, 43
Rys, Vladimír 43

S
Sedláček, Miloš 70
Sejkot, Roman 43
Sidorják, Martim 43
Simpsnová, Marge 11
Singer, Filip 26, 43
Sitenský, Ladislav 18, 19
Skála, Jaroslav 48
Slavík, Herbert 25, 44
Sousedík, Bořek 24
Sova, Svatopluk 19
Stachová, Marie 18
Střemcha, Bohumil 16
Svoboda, Jaroslav 43

Š
Šibík, Jan 24, 25, 26
Šilpoch, Jan 24
Štecha, Pavel 21
Štochl, Sláva 19
Štreit, Jindřich 21, 22, 23, 24

T
Talbot, Henry William Fox 13
Taro, Gerda 28, 31
Tereba, Stanislav 21, 41, 47
Těšínský, David 87
Tmej, Zdeněk 19, 70
Topič, Petr 26

V
Vagenknecht, Petr 43
Vondrouš, Roman 3, 7, 26, 43, 52, 97

Z
Zátorský, Jan 26
Zímová, Iva 31

Barbora Reichová

Pavel Křeček
Bakalářská práce

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ
Filozoficko-přírodovědecká fakulta v Opavě
Institut tvůrčí fotografie
Opava 2025

Vedoucí práce: MgA. Roman Vondrouš, Ph.D.
Oponent: prof. Mgr. Václav Podestát
Fotografie na obálce: Matěj Nový
Grafická úprava a sazba MgA. Ing. Roman Machek

itf Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě
SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ

Institut tvůrčí fotografie FPF Slezské univerzity v Opavě

SLEZSKÁ UNIVERZITA V OPAVĚ